

vanitate, vel propter finem vilissimum, scilicet propter famam, vel aliquid tale priuatum, temporaleve commodum exercitium istud assumpserim vel prosequi optem; imò potius, vt occupando me quotidie in Scripturis, secundum eas viuere valeam, veniendo ad veram humilitatem, mansuetudinem, patientiam, quibus summè indigeo. Et si aliter est, vel alio fine hæc ago, tunc sum benè & nimis miserimus; vtputa documentis sacre Scripturæ tam inaniter, & insipienter abutens. Toris tamen præcordijs DEO gratias ago, quod tam iuuenis religionem ingressus sum, vtputa viginti vnus anni existens. In qua nunc per gratiam DEI quadraginta sex annis permansi, in quibus assidue, DEO laus, extiti studiosus, & multos legi authores, scilicet super Sententias, THOMAE, ALBERTI, ALEXANDRI de Halis, BONAVENTURAE, PETRI de Tharento, AEGIDIJ. Richardi de media Villa, Durandi & aliorum. Libros etiam Sanctorum. HIERONYMI super omnes Prophetas, & alia multa volumina eius, AVGVSTINI, AMBROSII, GREGORII, Dionysij Ariopagæ, Doctoris mei electissimi, Origenis, Gregorij Nazianzeni, Cyrilli, Basi-

*Nota tanti
viri humili-
tatem.*

Basilij, CHRYSOSTOMI, Damasceni, Boëtij, Anselmi, Bernardi, Bedæ, Hugonis, Gerfonis, GVILIELMI Parisiensis. Præterea summas omnes vulgares & Chronicas, totum IVS, Canonicum & Ciuile, quantum mihi conueniebat, multos commentatores vtriusq; Testamenti, & quicquid naturalium Philosophorum habere potui, Platonis, Procli, Aristotelis, Auicennæ, Algafelis, Anaxagoræ, Auarrois, Alexandri, Aphorabij, Abubatheris, Euempote, Theophrasti, Themistij, ac aliorum. Verum quo exercitium istud magis est spirituale, laboriosum studio & negotio plenum, eo videtur mihi salubrius, siue accommodatiùs ad mortificationem sensualitatis, & carnalium desideriorum. Fecit etiam libentiùs me manere insolitudine. Quamuis insuper scriptura sit multum euidenter & copiosè exposita à magnis doctoribus, sanctisque Patribus, tamen (vt GERSON scribit) sicut exterior gustus secundum personas & tempora diuersificatur, & nunc isto nunc illo cibo delectatur, interdù quoq; vilioribus edulijs amplius exhilaratur & confouetur: Ita & de interioris gustus palato cefetur. Unde in fine secundi Machabæorum inducitur, quod *alternis vti delectabile est, & nunc* 40.

àqua nunc vinum delectat. Postremò Ger-
son docet, quod in mensa sapientiæ noua
semper fercula proponi debent. Absit ta-
men à me, abiecto atque vilissimo, vt ar-
bitrer me in mēsa sapientiæ recentia fer-
cula posse ponere. Sed vt S. Hieronymus
ait: *In domo Dei vnusquisq; offert quod potest,
nec aliorum opes, aliorum inopia queunt fœda-
ri. imò magis ornantur: quia opposita iuxta se
posita magis illucēscunt.* Ita secundùm Augu-
stinum in libro de Trinitate: *Expedit de
eadem materia plures fieri libros, quia non om-
nium scripta ad omnes deueniunt. Et secun-
dùm eundem: Noua aliquibus amplius pla-
cent & conferunt.* Sunt autem & aliæ causæ
me mouentes, quas propter breuitatem
omitto: & ne me ad obtinendam licētiam
videar nimis armare. Nec istas tetigi in-
tentione armandi me, &c. sed vt iuxta ve-
stræ paternitatis commissionem, scribe-
rem atque ostenderem vobis, quid cordis
in isto exercitio geram. Itaque sub P. V.
correctione scripta sunt hæc: quia & hæc
scribere mihi commisit.

CAETERVM obiit hic pientissimus
iuxta ac doctissimus Pater anno Domini
millesimo, quadringentesimo, septuage-
simo primo, ipso Diui GREGORII, ma-
gni vtique totius Ecclesiæ Doctoris: cùm
etiam interim hic Dionysius noster E-

TATI-

TATICI nomen Doctoris meruerit,
quemadmodum ante illum D. Thomas
ANGELICVS est dictus; Bonauentura,
SERAPHICVS; Scotus SVBUTILIS, alij
alia à professione sua præclara sortiti sunt
nomina.

Interim verò quæ de reperto B. Patris
DIONYSII corpore, ac miraculis ab ipso
recenter editis (reliquiæ namq; illius sub
ruderibus Anno 1608. ipso Diui Grego-
rij die, quo & obiit, inuentæ, & effossæ
sunt) aliorū relatu habeo, malim aliquan-
do Reuerendiss. Domini HENRICI
CVYCKII, loci istius Episcopi, testimo-
nio in lucem prodire, quàm paucis ea hic
complexi.

DOMINICVS N. Cartusiæ Treuiren-
sis alumnus, natione fuit Pruthenus, con-
uersatione deuotus, ac vitæ sanctimonia
admirandus, adeo vt omnia illius scripta
non nisi eximiam quandam pietatem spi-
rent. De quo nos latius equidem egimus
in NOTIS nostris seu elucidationibus
ad Chronicon Petri Dorlandi: qui etiam
eximias virtutes ipsius magnis laudum
extollit præconijs, nempe libro septimo,
capite secundo, tertio, & quarto. Scripsit
porrò volumen prænotatum SONVS
E PVLANTIS, quod comedendo fermè
& ruminando in cellæ solitudine edidit.

*Migravit ex
hac vita an-
no 1461. ip-
so D. Thomæ
Apostoli.*

*Scripta huius
P. Dominici.*

Aliud rursus, CORONAE B. MARIE RIAE. In quo vitam ipsius lapidibus pretiosis comparat, Itemque librum EXPERIENTIAE; cui varias diuinitus sibi factas reuelationes, in tertia loquens persona, interferit. Et hæc quidem sunt quæ Possseuinus ex Eifengreinio ab hoc Patre DOMINICO scripta prodijisse commemorat: cum interim nostra in Bibliotheca præter hæc (quæ quidem omnia vti manuscripta sic in lucem, quod equidem sciam, nunquam prolata sunt) etiam alia habeamus, nempe:

1. De contemptu Mundi.
2. De vera & humili obedientia.
3. Remedium grauissimarum tentationum.
4. Exercitium, quo se religiosus spiritualibus meditationibus sedulo debeat exercere.
5. De pallio spirituali B. Virgini consciendo.
6. De educatione Pueri IESU in cella.
7. Epist. ad quendam Confluentinae Cartusia monachum, de exercitio exercitiorum.
8. Epist. contra metum pestifera contagionis.
9. De verecundia.
10. De exercitio Dominica Passionis.
11. De aula, sive domo spirituali B. Mariae extruenda.
12. De fructuoso Missarum celebrandarum modo.

Interim verò sicuti piorum opusculorum scri-

scriptioni sedulo incubuit, ita quoque vitæ sanctimonia excellere studuit. De quo refert nostræ quidam familiæ scriptor P. ALBERTVS VVesaliensis, de quo supra in suo vti vocat, *Referendario*; quod mortiferum ebibens inscius venenum, nihil tamen nocimenti penitus persenserit. Cum enim ratione officij ex Treuirensi Cartusia, Confluentinam non minus fessus quam sitibundus adiret, iussus à loci illius Procuratore in Camera hospitum paululum conuiescere, sitis impatiens cum nihil aliud ad manum conspiceret, præterquam vitrum quoddam oblongum, cui serpentina aliquot ingesta erant capita, quorum stillaticius liquor theriacæ conficiendæ vsui aptabatur, ille rei omninò ignarus, virulentissimum hunc potum (ò præsentissimè ac ter lethiferum malum) sanctissimæ Crucis signaculo de laudabili Christianorù more prius consignans, magna ex parte exhaustit, nihil incommodi sentiens: adeò vt locù hîc habeat, quod olim Saluator prædixit; nempe, *si mortiferum quid biberent, non eis fore nociturum.* Plura quoque de hoc beatissimo Patre DOMINICO stupenda prorsus commemorantur, partim iam nominato *Referendario*, partim in libro *Experientia*, quæ nos breuitati studentes, missa facimus.

Composuit etiam Rhythmum quandam valdè deuotum de contemptu mundi, cuius initium:

*Homo Dei creatura,
Cur in carne moritura,
Est tam parua tibi cura.
Pro aternagloria? &c.*

Item Canticum de corona stellarum XII. ad gloriosam Virginem Mariam, quod diuinitus sibi reuelatum ad normam Ambrosiani hymni TE DEVM LAUDAMVS deuotè concinnauit, incipiens; *Te cæli Reginam laudamus, te mundi Dominam honoramus, &c.* prout de verbo ad verbum illud inseruimus NOTIS nostris ad Dorlandi Chronicon, pag. 148. Obijt verò post diutinam ægrotudinem, ætatis suæ anno septuagesimo tertio, ipso D. Thomæ Apostoli festo, reparatæ salutis 1461. vti scriptorum plerique volunt.

E.

*Floruit anno
M. cccc.
xlv.*

ERASMVS N. professus Cartusie Frisingensis, scripsit librum qui intitulatur, *Dulce obsequium nostri Redemptoris*; Item, *dulce obsequium genitricis Dei MARIAE*. Nec non & fasciculum Mirhe, Cameram Christi, paronymphum B. MARIAE. Composuit etiam diuersos Sermones super oratione Dominica. Tum quoque de
Chri-

Christi passione, item de modo orandi, & alia nonnulla, quæ tamen ad manus meas non peruenere. Floruisse eum referunt Herbipolenses nostri Patres, anno post Christum natum millesimo quadringentesimo decimo quarto.

ERARDVS VINHEIM, Albimce-^{Vinit etiam-}nius, ex honesta ac opulenta prognatus ^{num in Frä-} familia, edidit dum hic Colonia ad breue ^{conia presen-} tempus degeret, apud Bernardum Gualtheri anno 1607. SACRARIVM AGRIP-^{ti hoc anno} PINAE: in quo ad longum recenset, quidnam reliquiarum in qualibet Vbiorum Ecclesia reuerenter adseruetur: licet in secundâ quam parat editione, accuratius castigatusq; omnia expectari merito debeant. A quo etiam proximis, vti reor, mundinis tria in lucem prodibunt Colloquia, eundem apud typographum; quorum primum Christianum inter & Iudæum fingitur esse habitum; alterum Sacerdotem inter & laicum: tertij autem memoria mihi excidit: germanicè tamen omnia. Viuit verò author etiamnum in Cartusia Ilenbacensi, suis pro viribus in vinea Domini laborans, professus alioquin domus Herbipolensis; de qua quam optime sanè est meritis.

EVERARDVS N. Prior Cartusie Diestensis, scripsit de accessu & conuersione
F 5 sione

sione cordis ad Deum, de origine insurgentium tentationum, De remedijs earundem, Sermones aliquot insignes, epistolae varias spiritalis gratiæ dulcedinem redolentes, De interna cordis, tranquillitate idiomate materno, atq; alia nonnulla nunquam nobis visa. *Ex manuscripto quodam Codice.*

F.

*Floruit in
Carusia Lo-
uaniensi tem-
poribus Ca-
soli quini
Imperat.*

FLORENTIVS BATAVVS patria Harlemius. Prior quondam Cartusiae Louaniensis, vir magnæ religionis, neque contemnendæ eruditionis exitit: quemadmodum constat ex libris illis quos de Christianæ vitæ institutione belgico idiomate conscriptos, primò quidem Franciscanus quidam, qui se Tacitum Nicolaum Zegerum nominat, latinè est interpretatus, prodireuntq; Antverpiæ ex officina Ioannis Loei, Anno 1551. Verùm quia interpretis huius fidem in nonnullis suspectam habuit SVRIVS, vtpotè mutilam ac imperfectam, idcirco ipse de suorum voluntate Superiorum, accuratiore vsus interpretatione, eosdem denuò transtulit, ac Reuer. in Christo Patri D. Ioanni Volonis, Maioris Cartusiae Præfecto, totiusq; Ordinis GENERALI dedicauit.

Cate-

Cæterùm quandoquidem FLORENTIVS immaturâ morte abreptus, perficere non potuit quod animo instituerat, alteram videlicet partem, quæ ad vitam contemplatiuam pertineret, idcirco SVRIVS operi auctarium quoddam adiecit, dignum reuerâ lectu, ac spiritû Christi ubique redolens. Impressit Surianam hanc interpretationem aliquoties Quentelius, non minori suo cum lucro, quàm emptoris profectu. Quando verò hic auctor obierit, incertum habeo.

FLORENTIVS CARTVSIANVS, propè Leodium, Cœnobij sui Prior, scripsit accuratè *Christianam Institutionem*, sicuti habet vltima Possuini *Apparatus* editio, quæ iam hoc mense Coloniae typis Ioannis Gymnici cû auctario prodijt; verum mihi in mentem venit suspicari eundem illum esse Florentium Batauum quem superius posuimus.

FRANCISCVS de PVTEO, totius Ordinis Generalis xxxiii. vir fuit præstanti equidem doctrina ac eloquentia, summa eruditione, & rerû agendarum prudentia; ita vt ambigi meritò queat, fuerit ne eruditior an eloquentior, doctior an sapientior. Quo de Petrus Sutor, qui eadè cum ipso vixit ætate, huiuscemodi testimoniu. *Fuit, inq; Iuris vtriusq; Doctor*

*Obijt in 1
viri Cartusio
anno 1521.
Sept. 17.*

*Lib. 2. de vi-
ta Cart. 11 ac.
3. cap. 7. pag.
562.*

pro

præstantissimus, & tam diuinis quàm humanis literis nobiliter doctus, ingenio subtilis, promptus cōsilio, rebꝝ agendis aptus ac prouidus, & in practica iuris omninò detritus: vtpotè qui duorum

Fuit Officialis duorum Episcoporum. Valentia scilicet & Gratianopolitani annos multos Officialis extitit. Qui cum annum circiter quinquagesimum etatis

Quinquagenarius Ord. Cartus. ingreditur.

Fit Generalis totius Ordinis.

ageret, omnia qua in mundo sunt, vana fluxaque prudenter animaduertens, ea pro Christi amore prorsus destituit, sacrumqꝫ religionis habitum in maiori Cartusia (quam multis antea beneficijs affecerat) deuote suscepit. Quem nihilominus Cartusianum effectum, Gratianopolitanus Antistes (cuius Officialis, Vicariusqꝫ vndecim annos fuerat) tanto amore prosecutus est, vt quasdam possessiones, & eas quidem amplas, vt scilicet earum fructus quotannis perciperet quoad viueret, eidem assignauerit. Cùm autem horridum illum Cartusie locum paucos annos incoluisset, eius PRIOR est effectus. Cui grandi sarcina diligenter respondere, atque Ordinem prorsus in sua integritate conseruare satagens, se in omnibus sollicitum, Pastoremqꝫ pium studuit exhibere, suasqꝫ ouiculas dulciter fouere; quas & paterno amore prosequutus, in pace ac tranquillitate regere sollicitus fuit. Quapropter ab eis & amari, atqꝫ honorari etiam promeruit. At quoniam Maioris Cartusie PRIOR, non tantum Domus illius, sed totius quoque Ordinis GENERALIS moderator,

tor, Ordinis negotia curare habet, hic omnium curam strenuè gessit, vt mirum videri queat, quo pacto vnus tanta moliri potuerit, quanta ab eo effecta conspiciuntur. Si quidem, vt aliqua

Est hæc in tangamus, Domum illam SS. Stephani & Brunonis, in qua noster Princeps D. BRUNO foelix migravit ad Christum, alienis manibus longissimo tempore occupatam (inhabitarunt enim eam Cistertientes ad annos circiter

quadringentos, vt in fine vitæ D. BRUNONIS apud Surium legitur) mira diligencia atque industria recuperare, Cartusianoqꝫ Ordini aggregare & coniungere, ipso iuuant, vt par erat, Ordine, studuit. Ipsi quoque diligentia B. Pater BRUNO, cui multa deuotione addictus erat, multis antea seculis neglectus, in Sanctorum numerum per Apostolicam Sedem repositus est. Domus insuper maioris Cartusie fortuito incendio magna ex parte consumpta, longè melius quàm antea fuerat, eius industria ac impensis Ordinis, instaurata est. Alia denique per multa, partim pro maiori Cartusia, partim pro toto Ordine decenter ab eo (opitulantibus Patribus, qui cum eo visitarunt) effecit. Adeo vt magnoperè mirum sit, quo pacto animum ad scribendum appellere potuerit.

Tom. 5. die 6. Octob.

Nempè à Leone X anno 1514. vel sequenti.

COMPOSUIT namque ad imitationem Scripta eius. D. Thomæ Aquinatis, AVREAM CATHENAM super Psalms. In qua explanatione

Scripta eius.

Scripta eius.

Rom. 9.

Vtilitas
Psalmodum
Davidicorum.

nationes Patrum Latinæ Ecclesiæ in Psalterium maxima diligentia, miroque artificio concinnauit. In cuius Proœmio auctor hæc de se ipso: *Cum stare, inquit, in foro tota die ociosus, placuit ei qui quos vult vocat. Cui vult miseretur. & quem vult inducat, me à mari huius fluctibus, ad portum monasterij euocare, &c.* Cumq; deinde sederem in cella solus, volens quæ retrò sunt obliuisci, & ad ea quæ supra nos sunt mentis oculos erigere, cæpi in Rachelis amplexibus delectari: & pro eius connubio Domino seruire, & eius aures frequenti nunc lectione, nunc oratione (sunt namque hæc præcipua boni cellitæ exercitia) pulsare. Et quia huic rei utili, scilicet lectioni, & deuota orationi, & ad captandam & impetrandam Domini, pro tanto beneficio consequendo, beneuolentiam & gratiam, præceteris diuina sapientia libris mihi magis congruere visus est Davidicus Psalmorum liber: in quo totius sapientiæ & scientiæ thesauri reconditi sunt: in quo quicquid boni alibi quaritur, hic inuenitur. Prodiit hæc cathena Parisijs in folio, anno 1510. Scripsit etiam vitam D. Patris nostri BRUNONIS, quam deinde SVRIVS paraphrasticôs reddidit. Similiter & Statuta ordinis Cartusienlis, tempore regiminis sui, An. 1510. Batilæ apud Ioanem Amorbachium imprimi curauit. Denique innumeras penè

epistolas extemporaneas ad varios, Cartusianæ præsertim familiæ alumnos, militæ quarum maiorem partem non dictando, sed propria manu exarando, incredibili laboris studio conscripsit. Fuit enim supra quam credi potest, inquit Sutor, laborum patientissimus.

Alia autem eius scripta, si quæ sunt, ad manus nostras nequaquam peruenere. Tandem verò, postquam Maiorem Cartusiam prudenter admodum quæ scriptis, quæ vitæ sanctimonia annos duo deingenti PRIOR rexisset, variisque ægritudinibus longo tempore ante vitæ finem exercitus fuisset, rebus humanis scèliciter excessit, anno nimirum vicesimo primo post mille quingentos, mense decimo septimo Septembr.

FRANCISCVS QVELEIN, Cœnomanus, *Ἰωάννης Κελεῖν*, hoc est, mortis descriptionem edidit Gandau (inquit Sacro suo in Apparatu Possëuinus) apud Gerardum Salensem, Anno 1554. Vbi verò locorum vixerit, cuiusve Cartusianæ professus fuerit, aut quando hinc ad meliorem vitam emigrauerit, incompertum habeo.

FRANCISCVS cognomento Talemanius, Edamo, Batauicæ oppido oriùsus, vir fuit insigniter literatus, ac Louaniensis

Præfuit Cartusianæ Louaniensis anno Dom. 1534.

Cartu-

Cartusie Prior admodum industrius, floruitq; illic anno Domini tricesimo quarto supra millesimum quingentesimum: quando nimirum generosissimæ ac virtutum splendore ornatissimæ Dominæ Mariæ Hamaliæ, Marchionissæ Aerschotannæ, Guilielmi Croy viduæ, dedicauit commetraria Dionysij Rinkelij in librum Iob, Thobiz, Judith, Hester, &c. impressa Coloniæ apud Petrum Quentelium anno 1534. præfixa insigni liminari epistola, ex qua veluti ex vngue leonem existimare licet, quantum stili elegantia valuisse, si quid ocij grauissimis suffurari occupationibus potuisset.

G.

GERARDVS N. Martinus ab Aspilcueta, Doctor Nauarrus in præclaro isto suo opere quod *de Oratione & Horis Canonicis* conscripsit, subinde cum laude meminit GERARDI cuiusdã Cartusiani, citans illius *de Oratione* Tractatũ. Verum vbi, & quando floruerit, reperire nusquam licuit.

Floruit in
domo Capelle
circa annũ
Dom. 1470.

GERARDVS BREDANVS, patria Brabantus, tam viræ sanctimoniam, quàm eruditionis laude floruit in percelebri illa Cartusia, quæ est apud Angianum, Honnoniæ oppidum, vocaturq; *domus Capella*.

De cu-

De cuius eximijs virtutum ornamentis consule *a* Bostium & *b* Dorlandum. Nos enim vnico Sutoris contenti testimonio, cæteros hoc loco missos faciemus. Hæc autem illius verba: *c* GERARDVS DE BREDÀ, multa sacrarum literarum eruditione miradus, vitæ sanctimonia præclarus, dulcis eloquio, sententijs plenus, tum ore tum calamo cunctis opem ferre studuit. Singulos namque vt potuit, adhortatus est ad bene, grauius, castigatq; viuendum, ad contemnenda fragilia fortuna bona, ad virtutes amulandas, ad superna denique bona iugiter expetenda.

Scriptit verò (præter alia multa) vitæ Domini nostri IESV Christi insigni richmo. De sacro quoque altaris Sacramento suauiter complura est modulatus. Nec non & super Psalmo sexagesimo septimo, qui incipit, *Exurgat DEVS, & dissipentur inimici eius*, nobilem edidit Tractatum. Porro alium quoque conscripsit librum, quem vocant, inquit Dorlandus, *Beati misericordes*. Quin & Ioannes Bunderius affirmat illum *de Religiosorum professione* nonnulla esse commentatum, nec non & *de septem Horis Canonicis*, quæ manuscripta alibi adseruari ait.

GERARDVS HAMONTANVS patria Brabantus, vir tam pietate grauis, quàm eruditione insignis, triginta annorum spatium clausit in Cartusia Coloniensi. an. 1556. secundo Aug.

G

tio

a Cap. 33.*b* Lib. 7.*Chron. cap.*

27.

c Lib. 2. vlt.

te Cartus.

Tract. 3. cap.

7. pag. 377.

Scripta eius.

Diem clausit

extremum in

Cartusia Col.

an. 1556. se-

cundo Aug.

tio perpetua nominis sui cum laude COLONIENSIS præfuit CARTVSEÆ: succedens nimirum V. Patri PETRO LEDENSI, qui cum anno Domini 1538. spiritum creatori redderet, huic talem tantumque Virum, meruit habere successorē: Cuius equidem hortatu LAVRENTIVS SVRIUS, vir æternæ memoria dignus, animum primò ad scribendum apulit. Quippè quæ Patri huic HAMONTANO utpotè Superiori suo, à cuius imperio discedere nefas (monenti, ut Thauleri ac Ruisbroechij opera Latinis donaret auribus, quàm libentissimè morem gessit.

Cæterum volens præfatus Pater HAMONTANVS etiã ipse pietatis eruditio- nisque aliquod specimen edere, ac tanti momenti authores orbi Christiano commendare, præfixit tam Ruisbroechio quàm etiam Thaulero epistolam Dedicatoriam; castæ sanè latinitatis. In quarum priori ita de se, suoque erga rem literariam piētissimo zelo, testatur. *a Nos pro nostra exiguitate in cōmune omnibus cōsulere cupientes, sicut & ex fraterna charitatis debito obligamur (unicuique enim Deus mandavit de proximo suo) iam aliquot annis studiosè operæ dedimus diversis, usque nō contemnendis, euulgandis authoribus. Inter quos ante aliquot annos etiam D. IOANNIS*

a Est epistola ad R. P. Ioannem, Maioris Carusie Prioris, præfixa operibus Ruisbroechij. Sccl. 17. 12.

THAVLERI, insignis Theologi, opera Latine conuersa, & ex vetustis germanicis codicibus diligenter castigata, edidimus: ut haberent p̄j oēs; maxime qui ad perfectiora, & vitæ contemplatiua studia adspirant, quibus q̄ optimè instituerentur, ad eaq̄ sectanda instructi & expediti redderentur. Porro idem quoq; HAMONTANVS opuscula quedã insigniora P. DIONYSII RICKELII in vnũ cōgesta volumē, ac magno studio iudicioq; selecta, R. mo in Christo Patri, simul ac clarissimo Principi, D. Ioanni Gebhardo, Coloniensi Archiepisc. anno Dñi 1559. dedicauit; impressa nimirũ Agrippinæ apud Ioannem Birckmannũ iuniore, spectabili typo, atque in forma folij. Quæ, quia omni cōueniunt statui, idcirco operæpretium foret, plurimorum teri manibus. Sunt. n. tribus distincta classib⁹, quarũ prior ea cōplectitur q̄ speciatim ad Clerũ pertinent, suntq; 1. De regulis & doctrina Christianorũ, Lib. 2. 2. De vita & regimine Præsulum, Lib. 1. 3. De vita & regimine Archidiaconorũ, Lib. 1. 4. De vita Canonicorum, Lib. 1. 5. Contra pluritatem beneficiorum, Lib. duo. hoc potissimũ quo, quando nimirum tam atrociter detestandũ Simoniacæ labis vitium Christianũ inuasit ouile, vtilissimi: maxime si sequentes, qui propriè huic deseruiunt rei, hisce adiungantur, scilicet;

6. De *Simoniam*, Lib. 11.
7. *Contra ambitionis pestem*, Lib. 1.
8. De *vita & regimine Curatorum seu Parochorum*, Lib. 1.
9. De *doctrina Scholarium, vel Scholasticorum*, Lib. 1.

Altera classis ea habet, quæ ad vitam *Monasticæ* professores præcipuè spectant, nempè:

1. *Exhortatorium Nouitiorum, per modum Dialogi*.
2. De *professione Monastica*, Liber 1.
3. De *reformatione Claustralium, vel Monachorum*, Lib. 1.
4. De *reformatione Monialium Dialogus*.
5. De *vita Inclusarum*, Lib. 1.
6. De *via purgatiua*, Lib. 1.
7. De *laude vitæ Solitariae*, Lib. 1.
8. De *vita & fine Solitarij*, Lib. 1.
9. De *præconio, siue laude Ordinis Cartusien- sis*, Lib. 1.
10. De *remedijs tentationum*, Lib. 1.

Tertia classis ea continet, quæ *Seculares Laicos*que concernunt, vtpotè.

1. De *vita & regimine Principum*, Lib. 3.
2. *Epistola Parenatica ad Imperatorem Romanorum & Principes, de bello Turcis inferendo, &c.*
3. De *vita & regimine Principissæ, seu Principis femina*, Dialogus.

4. De *vita & regimine Nobilium*.
5. De *regimine Politia*, Lib. 1.
6. De *vita & regimine Militum*, Lib. 1.
7. De *statu vitæ Virginalis*.
8. De *laudabili Viduarum vitæ*, Lib. 1.
9. *Aduersus auaritiam, epistola ad quandam Viduam*.
10. De *laudabili coniugatorum conuersatione ac statu*.
11. De *iusto rerum pretio*, Dialogus.
12. *I E S V & Pueri*, Dialogus.
13. *I E S V & Senis*, Dialogus.

Hæc ergò sunt quæ accepta referre debemus huic quàm optimo Patri: qui etsi *Rhenanæ Prouinciæ Visitatorem*, *Coloniensisque Cartusie* ad annos plurimos *Priorem* ageret, non cessauit tamen de re *literaria præclare mereri*. Quin immò, cum *auditione perciperet oculisque suis conspiceret*, quàm strenuè in *vinea Domini laborare inciperent Patres Societatis I E S V*, eos & opibus largiter fouit, & quantum in se fouit, etiam alijs *Magnatibus Principibusque*; commendare studuit. Liqueat id manifestè ex commemorata *superiùs Epistola ad Reuerèdiss. Colonien- sium Antistitem D. Gebhardum*; nò quidem *apostatam illum Truchsesium*, sed *virum tali officio dignissimum*, ac rebus *præclare gestis celeberrimū*, quem hisce

alloquitur verbis. *Ecce commodum Celsitudi-
ni Tuae copias auxiliares misit Deus, homi-
num certè pietate atque eruditione praestantiū,
qui vocātur de Societate nominis IESV. No-
uit eos Tuae Celsitudo. Siquidem fructus quos ij
Colonie, socij q̄, eorum in Indiā r̄ terris remo-
tissimis, & regnis amplissimis, hactenus nostro
Orbi incognitis, vultis quoque Europa locis in-
credibiles faciūt, adeo sunt testati & illustres,
vt qui in eis caliginem suo mendacio offundere
velit, ipsum se potius dehoneſtet. Parum à Cle-
ricis habitu discrepant, sed multum discrepant
professione. Institutum eorum hūc maximè spe-
ctat, vt iuuentutem in scholis, & populum in
concionibus publicis, priuatisque confessionibus,
omnesq̄, illos qui se eorum disciplina tradunt,
in omni pietate quā optimè instituunt. Hæc
quidem ille; neq; aliter discipulus ac sub-
ditus eius P. LAURENTIUS SVRIUS in
Commentario suo rerum in Orbi gesta-
rum, ad finem anni 1540. & alibi passim.
Quin imò hanc propensi animi sui erga
SOCIETATEM benevolentiam, etiā pu-
blicis literarum monumentis nostra hæc
contestata est Cartusia, cū nimirū Hen-
rici Harphij opera publico bono in lucē
datūra, R. Patrem IGNATIUM LOIO-
LAM vna cum filijs suis omnibus, operis
voluit esse Patronum.*

CAETERVM vt vnde digressa est il-
luc

Prodierunt
Colonie in
officina Bir-
ckmannica,
anno 1556.

luc redeat oratio, crediderim à Patre HA-
MONTANO etiā in lucem editum libellū
illum, qui inscribitur, HORTVLVS deu-
tionis, varijs orationū, piorumq̄, exercitiorum,
qua mentē in Deū rapiunt, floribus per amœnus,
impressus Colonie apud Iasparem GENE-
pæum, anno 1541. Cuius quidem opusculi
quandoquidem fragmenta quædam pro-
pria huius Patris manu exarata penes me
habeo, idcirco ipsum illius esse authorem
crediderim. Discessit verdè à vita an. Dñi
sexagesimo sexto suprā sesquimillesimū,
4. Non. Aug. Cuius obitus haud exigua
Cartusie Colonienſis (q̄ per annos ter de-
nos prudētissimè rexit) cladē attulit. Quò
enim is melius de pauperibus mereri stu-
debat, ijsq; largioris impartiri eleemosy-
nas, eò cumulatiora accedebant Conuen-
tui bona. Quin & præcipuus fuit Deiparę
Virginis cultor & amator: cui⁹ vt ROSA-
RIVM affectuosius piorum hominū in-
culcasset animis, suis curauit imprimi im-
pensis EXERCITIA QVAEDAM VAL-
DE PIA ET SALVTIFERA, DE PSAL-
TERIO GLORIOSÆ VIRGINIS MA-
RIÆ; ad quorum calcem hanc subiungit
proteltationem. *Premissa omnia sicuti ego F.
GERARDVS, Prior Cartusie Colonienſis, par-
tim ex scriptis SS. Patrū qui interna vnctiōe &
sanctitate vitæ claruerūt, partim ex literis Apo-
stoli-*

stolicis, alijsq; documentis omni fide digna comperi: ita purè absq; vlla sensus mutatione (teste summo iudice) proximis meū communicare curavi. Nihil enim in eo studid, nisi honorem Dei, & illorum quærens salutem.

GERARDVS STAEL, senior professor Cartusie Coloniensis, scripsit nonnulla de Missæ expositione, ac dubijs circa eandem occurrentibus, quæ etiamnum manuscripta illic adseruâtur. Vixit ante annos circiter centum, vti mea fert opinio.

Obijt sub E.
genio 4. anno
nimirū Do-
mini, M.
C C C C.
X L I I I.

GERARDVS STREDAMIVS, siue de Stredam, vel vt Bostius legit Schedam, natione Batauus, diuersarum olim Cartusiarum Prior; nempe Syluæ S. Martini in Flandria, ac domus montis S. Gertrudis in Hollandia, postmodum verò ad Eburones est translatus, ac celebri Leodicensi Cartusie præfectus. Vbi adèd insigne pietatis specimen apud omnes edidit, vt & foris esset clarus, & domi admirandus; neq; rebus exteris magis cõmendandus, quàm institutis domesticis. Scripsit autè præclara quædam opuscula, ex quibus Trithemius & Bostius hæc enumerat.

1. De cura Pastoralis, Lib. 1.
2. De septem Sacramentis, Lib. 1.
3. Dialogus de virtutibus, Lib. 1.
4. Dialogus de vitijs, Lib. 1.
5. Sermones de tempore, & Sanctis.

6. De decem Præceptis, Lib. 1.

7. Speculum Religiosorum, Lib. 1.

Quorum pleraque manuscripta Lugduni Batauorum adseruari, auctor est Molanus: opus verò de septem Sacramentis Alofti in Flandria apud VVilhelmitas reperi ait. Cæterum obiit hic auctor anno Domini millesimo quadringentesimo quadragesimo tertio.

G H I S B E R T V S B L O C H O V I V S, Vixit anno Traiectensis, scripsit Apologiam breuiusculam pro opusculis P. Petri Leidensis, 1537.

quæ reperitur ad calcem operis de bonitate Diuina: in cuius commendationem octastichon præfixit, ita incipiens;

Qui cupis atherei bonitatem nosse parentis,

Hunc librum digitis sapè reuolue tuis.

Vixit autem in Cartusia Coloniensi anno Domini millesimo quingentesimo tricesimo septimo: verum an veluti hospes, seu professor, me latet.

G H I S B E R T V S B O V H V I S S I V S patria Antverpiensis, professione verò Louaniensis, atque ex Priore Bruxellensi, Brugensis Cartusie Moderator effectus, præst etiam num Cartusie Brugensis in Flandria. trãstulit dum adhuc cupitis Rachelis vacaret amplexibus, Belgico idiomate opusculum R. P. LVCAE PINELLI de perfectione Religiosa, quod Antverpiæ anno 1605. prodijt in octauo: latina verò edi-

tio Coloniae est impressa in 12. apud Balthasarum Clypeum, anno 1602.

Floruit Parisijs anno M.D. L.

Prodiit hoc opus etiam Parisijs apud Carotam Guillard in 8. cū Prefatione ipsius auctoris, idque anno 1551.

GODEFRIDVS TILMANNVS, Cartusiae Parisiensis ex professo Monachus, actrium linguarum cognitione apprime eruditus, nec non & antiquorum peruestigator voluminum diligentissimus, publico bono emisit in lucem an. Dñi 1550. ex vetustis Cartusianę bibliothecę monumentis volumen sanę aureū, & dignum quod ab omnibus diuinarū literarum studiosis magnā cum veneratione excipiatur; sed sine auctoris, vel collectoris nomine. In quo sunt allegorię simul ac tropologię in vtriusque Testamenti locos, accurate iudicio selectę, atque in ordinem sacrorum voluminum concinnę digestę, è monumentis nimirum triginta & vnus aucthorum. Quorum nomina & cognomina per ordinem Alphabeti collecta, hæc sunt.

1. Adam de Persenia.	10. Ernaldus.
2. Ailredus.	11. Galfridus.
3. Aithardus.	12. Gilbertus.
4. Balduinus.	13. Gregorius.
5. Bernardus.	14. Guiliel. de Cailloc.
6. Bruno.	15. Guilielmus de S. Theodoro.
7. Casianus.	16. Hildebertus.
8. Cantica sine titulo.	17. Hugo Victorin.
9. Drogo.	

18. Hugo

18. Hugo de Foilleto.	26. Petrus Cantor.
19. Isaac.	27. Radulfus.
20. Odo de Morim.	28. Richardus Victorinus.
21. Oda Tusculanus.	
22. Othmarus Luscini.	29. Sella.
23. Petrus Rauennas.	30. Stephanus Cantuariens.
24. Petrus Damianus.	
25. Petrus Lombardus.	31. Verricus.

Operis verò initium. Richardus de S. Victore. Quomodo prima mundi creatio moraliter agatur in nobis. Prodiit Parisijs in folio, & deinde ibidem etiam in 8. anno Domi. M. D. LI. Idem quoque Tilmannus Theodori Presbyteri Isagogen in quinque libellos Anastasij Patriarchę Antiocheni, è Græco in Latinum transtulit. Quorum primus est de rectis fidei nostrę dogmatibus. Secundus, de incircumscripta Dei essentia. Tertius, de diuina dispensatione incarnationis. Quartus, de Passione, & impassibilitate Christi. Quintus, de resurrectione. Sed & è Græco Latine reddidit Antiochi Pandectas sacra Scriptura, Lutetię Parisiorum, an. 1543. Et Flauij Iosephi vitam, quę & ibidē prodiit an. 1548. cū biennio ante Michaelis Syngeli, Hierosolymitanę Ecclesię presbyteri encomiū in D. Dionysii Areopagitam ibidē versum, in lucē prulisset. Quin & tres libros Ioānis Damasceni, aduersus eos qui piarū imaginum

num

num traducunt cultum, latinos è græco reddidit, impressos nimirum *Antvverpia apud Stelsium, anno 1556.* Similiter & quædam *B. Basilij Nazianzeni, nec non & Chrysostomi,* aliorumq; Græcorum Patrû scripta latinis auribus dedit, utpotè exercitissimus in ista palæstra miles. Cuius idcirco manibus (obiisse namq; dicitur anno Domini 1562.) docti omnes benè precari non desinunt.

Præfuit Cartusie Gandavensi anno 1417.

GOSVIVUS de Becka circa annum Domini millesimum quadragesimum decimum septimum Gadaui, in domo professionis Prior institutus, tanta cum laude suis præfuit, ut postea ad maiora, prouectus, Cartusie Diuionensi præfici mereretur. Erat autè ante Ordinis ingressum Iuris vtriusq; Doctor perquam eximius, prudentia, auctoritate, ac vitæ innocentia conspicuus. Fuit verò aliquamdiu Theutonicæ Visitator Prouinciæ, librorq; aliquot nõ solùm *in iure Canonico, sed & Theologia valdè insignes edidit.* Epistolas quoque permultas, eruditionis elegantiaque plenas conscripsit, *De cuius idcirco laudibus præclararum ferunt testimonium a Bostius, b Dorlandus, ac c Sutorius.*

*a Cap. 19.
b Libr. 17.
Chron. c. 36.
c Lib. 2. trac. 3. c. 7. p. 568.
Vixit in Belgio ante annos plus centum.*

GOSVIVUS N. Prior quondam Cartusie Dieltensis, ob præclaras animi dotes, singularemque rerum agendarum pruden-

prudenciam, atq; eximiam eruditionem in Episcopum Scalotensem electus, nihil à pristina vitæ instituto declinavit; quin potius memor vocationis suæ, non solùm Ordinis habitum, cilicijque vsum semper retinuit, verum etiã ab omni carniū esu nunquam non abstinuit. Qui tamen amorem sanctæ solitudinis Episcopali infulæ præferens, absolui à tanto honoris fastigio summis imiq; precibus efflagitavit. Vnde ad optatū religionis portum postliminio reuersus, in senectute bona suos inter Cartusianos quieuit. Què Dorlandus libro octauo sui Chronici refert, inter cætera scripsisse librum super *Oratione Dominica,* nitidum nimirum, disertum, elegantè: sed quo anno hinc emigraverit, haudquaquam prodit.

GREGORIUS Reischius cùm esset incomparabili totius Philosophiæ naturalis, rationalis, ac moralis eruditione præditus, atque vtriusque Iuris Doctor celeberrimus, ipsique adeo **MAXIMILIANO** inuictissimo ac prudentissimo Romanorum Induperatori à Confessionibus, sentiens tamen vanum esse ac caducum quidquid hic sublunaris mundus suis adpromittit sectatoribus, contemptis ac relictis omnibus, in Friburgensis Brisgoiæ Cartusia, diuini numinis sese famulari libens volens-

Floruit Friburgi Brisgoie, anno 1520. obiit verò anno 1525. Maij 9.

volensque addixit: saluberrimo hoc suo exemplo clamitans, ut si qui velint regnare cum Christo, oderint animas suas in hoc mundo, tollantque eius crucem.

Neque verò interim dubitandum, huic tanto viro obtulisse se multa, quæ sanctum eius propositum immutare, & blandis quibusdam sed planè mortiferis nequibus implicatum, eum in mundo retinere niterentur: *sed fortis ut moti dilectio*, & illa sapientissimè animo considerata vitæ præsentis breuitas, & futuræ æternitas, illum tentationes & voluptates vitæ huius oēs, quas philosophus quidam blandissimas Dominas vocat, proterere ac superare fecit. Porro cum etiam nū esset Artium Magister, scripsit opus insigne; nempe Margaritam Philosophicam, studiosis omnibus & vtilem & iucundam: in qua præter variam eruditionem, multa quoque & frequēs sit significatio optimæ eius indolis, & egregiæ erga Deum pietatis. Scripsit & librum de artificiali memoria: Factus autem Monachus, breui tantum fecit in virtute profectum, ut primò quidem in Friburgens. Cartusie Priorè, nec multo post, in Prouinciæ Rhenanæ principalem Vitarorem institutus sit: Atque in vtraque functione tantà vsus est benignitate, moderatione, & prudentia antiis compluribus, ut tantà eius esset apud ho-

nos omnes auctoritas, ut si qua de re consultus fuisset, responsa eius quasi pro oraculis haberentur, fatiisque ponderis habere videretur, si responderi posset. *Ipsè dixit*, uti olim de Pythagora solebant eius discipuli. Et magna quidem sunt hæc, sed in his omnibus semper se intra modestiæ & humilitatis metas diligentissimè continuisse, id verò multò maximum est. Ipse quidem cuius ante meminimus Imperator Maximilianus, in cā agritudine, qua & mortuus est, hunc virum præcipuè voluit adesse sibi confessarium, cui interiores conscientie suæ latebras omnes explicaret. Cum autem non esset præsens, missis aliquot equitibus, illum quàm primum ad se aduolare iussit, visoque illo, exclamauit. *Hic est qui me ad cælos promouebit*, itatimque omnibus foras eiectis, illi confiteri cœpit. Tum ille ad Imperatorem; *Iam*, inquit, *Maximiliane, necesse est dignitatis & pompa omnis obliuisci, cogitã iam non Imperatorem, sed Maximilianū iturum ad tribunal Christi: itaq, facessat omnis elatio, &c.* Quod exemplum vtinam multi imitarentur, qui suis assentationibus latent & perdunt Reges, ac Principes. Prætereà idem Pater GREGORIUS Ordinis nostri Statuta adscriptis ad marginem concordantijs, mirificè illustrauit, vtilissimoque

fimoque labore omnibus nostri propo-
fiti fratribus mirè consuluit: quo in opere
præter alia perspicuè, relucet memoriæ
illius stupenda tenacitas. Impressa sunt
hæc *antiqua Cartusienfis Ordinis statuta* Ba-
sileæ, apud Ioannem Amorbachium anno
1510. in folio, vna cum insigni præfatione
huius Patris GREGORII Reischij ad R.
Patrem Franciscū de Puteo, totius Ordinis
Generalem integerrimum. Cæterum
quāto in prætio Reischius sit habitus, pas-
sim apud præstatis eruditionis viros, con-
stāt ex Ioannis Eckij verbis, gloriantis ni-
mirum de tanti viri familiaritate. *Nam*
Friburgi, inquit, anno 1502. humanioribus va-
cans studijs, sæpè nonnihil suffuratus temporis,
R. P. GREGORIVM Reischium, in Cartusia
accedebam, auctorem Margaritæ Philosophicæ,
et Mathematicam ab eo didici, et multa se-
cretioris Theologia. Amabat me vir optimus
plurimum, cū videret me totum studijs dedi-
tum: vnde et frequens Patres illos Cartusianos
accesi, meq; orationibus eorum commendavi.
Hæc Eckius.

clarissime fer-
uar sub Hen-
rico VI. An-
glorū Rege.

GVALTERVS HYLTON, natione
Anglus, professione verò Cartusianus, di-
uertis literarum monumentis nomen suū
postteritati cōmendavit. Inter quæ hæc po-
tissimū à Possleuino ac Simlero cōmemo-
rantur.

I. DE

1. De utilitate religionis, Lib. 1.
2. De consolatione in tentationibus, Lib. 1.
3. Baculus contemplationis.
4. Scala spiritalis, Lib. 1.
5. De communi vita ad laicum, Lib. 1.
6. De Ascensionibus spiritalibus, Lib. 1.
7. Pro sacris imaginibus, Lib. 1.
8. De idolo cordis, Lib. 1.
9. De Eccllesiastica Musica, Lib. 1.
10. His addit Bunderius *librum de remedijs*
contra carnis tentationes, olim in ru-
beo. claustro, & alibi adseruari solitum
M. S.
11. Item, *de modo sanctè viuendi, Zutpha-*
næ apud Minores.
12. De castitate, et munditia Sacerdotū, Gan-
davi apud Prædicatores: & in Isaacensi
Abbatia. Aiunt verò eum floruisse sub
Henrico VI. Anglorum Rege; licet
Cartusiam, in qua vixerit, non exprī-
mant.

GVIDO de PINIS, professus Cartu-
siæ Bononiensis, scripsit Tractatum satis
prolixum de electione PRIORIS, aliaque
nonnulla, floruit verò anno millesimo
quadringentesimo vigesimo septimo Her-
bipolensis.

GVIDO de CASTRO, quem alij ta-
men GVIDONEM nominant, fuit Valē-

Fixit in Ita-
lia. circa an-
num Domini
1427.

Obijt non si-
ne sanctitatis
opinione,
Anno M. C.

H

tinē. XXXVII.

tinensis dicecesis, de quo ita Possuinus: GVIDO, Cartusia Maioris V. PRIOR Generalis, vir vita sanctitate celebris, qui anno 1135. viuebat, B. Hugonis Gratianopolitani Episcopi vitam, ac de institutionibus Cartusianorum scripsit. Diui autem Hieronymi, nimio scriptorum vitio deprauatas Epistolas in ordinem redegit. Et in verbo CVIGO, idem Possuinus ita ait; CVIGO natione Gallus, patria Delphinus, Primaria Cartusia Quintus à B. BRVNONE Prefectus, cuius honorifica fit mentio in D. Bernardi Cisterciensis a vita, & ad quæ extant eiusdem Bernardi epistola dua (nempe vndecima & duodecima) varias & graues scripsit meditationes. Quæ quidem nouissimè apud Plantinū anno millesimo quingentesimo octuagesimonono, in 12. vna cum Meditationibus D. Guilielmi, Abbatiss. Theodorici, Cluniacensis Ordinis prodierunt. Subiungit etiam Possuinus hunc GVIGONEM nostrum (sic enim legere malim, quod ipse in b epistola ad Innocentium II. ita se nominet, & non GVIDONEM) librum quendam de Contemplatione scripsisse, necdum in lucem editum, sed M. S. in maiori Cartusia etiamnum adseruatum.

Porrò Bunderius huic GVIDONI aliud adscribens cognomen, de Ponte eum nominat, eiq; attribuit Tractatum de c Veritate

a Lib. 3. cap. 1. in fine.

b Prefixa est vita S. Hugo. Grat. Tom. 2. Surij, die 1. Aprilis.

c Reperitur manuscriptor in Cartus. Colon.

tate & Pace, necnon & de quatuor gradibus spiritualibus, aliq; nonnulla. Cuius Tractatum de laude vita Solitaria, cū epistolis aliquot in vbiorem Cartusia reperire licet. Quin & Cartusianorum Statuta (non enim vllam à S. BRVNONE Patriarcha suo, more aliorum aliquot religiosorum, certam accepere Regulam) in vnum corpus pulchrè concinnauit, quod antiqua GVIGONIS Statuta etiamnum vocitatur. De cuius foelici ad superos transitu, ita Sutorius; d GVIGO, inquit, quinquagesimum aetatis agens annum, conuersionis verò trigessimum, Prioratus sui vigesimum septimum, vel circiter, non sine SANCTITATIS OPINIONE spiritum Domino reddidit, anno Domini trigesimo septimo supra millesimum centesimum; ab inchoatione verò Ordinis tertio & quinquagesimo. Hæc ille: plura verò de hoc beatissimo Viro si quis scire desideret, e Bostium, f Dorlandum, ac g Sutores adeat.

* GVILIELMVS ABSELIVS, Bredanus, ex professo Domus Capellæ, electus est Brugiensiu Prior; vir nimirū tam generis nobilitate, quàm literarū monumentis præclarus: adeo vt mirari meritò liceat, nec Trithemiū, qui tamen isto vixit seculo, nec cæterorum quempiam vllam illius mentionem facere, præter vnicum a Bo

d Lib. 2. vlt. Cartus. 6. pag. 509.

e Cap. 2. f Lib. 4. Chron. c. 3. g pag. 59. de vita Cartus.

Obijt anno Dami 1471. * aliàs Guilielmus.

a Cap. 30.

Libr. 7. *b* *Chron. c. 28.* stium, ex quo sua mutuatus est *b* Dorlandus, haud dubio etiam ipse alioquin taciturnus.

Porro quas Bostius illi lucubrationes adscribit, hæ sunt: *inter alia*, inquit, *complura Tractatum elegantissimum ad semper candidam cæli Reginam more cõdidit oratorio Hugoni quoque de Vercondæ, Traiectensi, Monacho vallis gratiæ dicauit opusculum de verapace. Insuper ad charissimum sibi Priorem Carmelitarum propè Angiam, scripsit Tractatum super Oratione Dominica, carmine eleganti. Sed & epistolarum elegantissimarum complures conscripsit libros. Quorum vnus est ad Christo dicatam Virginem genere, moribus, ac literatura per insignem Mariam de Oß, charissimam sibi ex sorore neprem, atque apud Teneramundanos Birgittanarum Virginum Abbatissam. Cui etiam alia nonnulla dedicauit opera. Scripsit etiam speculum, & de officio Marthe, nec non & Dialogum quendam lectu incundum, vbi ipse veluti Pater Isiam spiritalem de multis perbellè instruit. Sunt & alia insuper tam prosa quàm carmine ab eodem elaborata, quæ ex hominum memoria temporis iniuria sustulit. Porro ipse cum annos admodum quadraginta in sacro Cartusiensi ordine laudabiliter expleisset, tãdem viuere desijt, anno post natum Christum primo & septuagesimo supra mille-*

Scripta qui
bus claruit.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.

millesimum quadragesimum: quando nimirum & ipse DIONYSIVS RICKELIVS viuendi quoque finem fecit, vel potius in cælum (quod sperare licet) translatus, viuere incepit.

GVILIELMVS BIBAVCIVS patria Vixit Gandau, sed in maiori Carthusia anno Domi. 1521. Generalis est electus, obijt vero anno M. D. XXXV. 14. Idij.

Tiletanus, ac professus vallis regalís propè Gandauum, ibidem circa annum Domini millesimum quingentesimum diuino sese mancipauit obsequio, qui postmodum ob insignem virtutis ac prudentiæ opinionè, ad Prioratum domus Hollandiæ, propè montem S. Gertrudis fuit assumptus. Vir nimirum talis, vt ignores quid in eo primum admirari debeas, insignem ac raram eruditionè, an eximiam vitæ sanctimoniam. Vnde & anno Domini 1521. in totius Ordinis Generalem est electus, ac idoneus iudicatus, qui in isto amplissimæ dignitatis munere succederet doctissimo illi viro, FRANCISCO de Puteo; viro inquam vt alijs doctrinæ generibus excellenti, ita Iuris vtriusq; Consultissimo. Cæterum quanta doctrina ac pietate eloquentiaque & tam verborum ornatu ac splendore, quàm rerum pondere inter sui temporis scriptores præstiterit hic BIBAVCIVS, *Oratione*, eius & *Conciones Capitulares* de vitæ spiritualis profectu conscripte, quæ in singulis penè Ordinis

dinis domibus omnium manibus teruntur, plenissime testantur. De cuius virtutibus plura equidem haud vulgaria possent referri, si exstaret historia, quam de eius vitæ morumque conuersatione conscripserit illius & synchronus & vernaculus, Leuinus Ammonius, eiusdem Gandauensis domus professor. Quam eundem vitam mirum non est Gandani haud quaquam reperiri, cum horum temporum iniuria ac sæui Martis insania pleraque literarum monumenta in istis Flandriæ partibus deperierint; maximè cum Gandense Cartuhanorum cœnobiū anno Dñi 1577. funditus sit euersum. Nisi fortè exemplar aliquod exstet in alma matre Cartusia, ad quam plerique (vti suis ad me literis V. Pater Arnoldus Hauensius, qui istic rerum potitur, perscripsit) transmissum fuisse opinantur. Vnde fit, quod præter tanti viri *Sermones Capitulares*, typis excusos, ne tenete quidem vitæ ipsius vestigiū præfato in loco cernere liceat. Interim tamen commemoratu dignum, qua occasione se Ordini cœperit addicere. Gandau quippè ludum literarium cum aperiret, & quodam die disciplinæ semina in suorum auditorum animos iaceret, subito flamma, fulguris instar in schola emicuit; quæ frequenter huc illucque se vi-

*Gandauensis
Cartusia de-
structa anno
Dom. 1577.*

brans,

brans, per omnes auditorij angulos defæuij, ac postremò ipsum percussura, ita exterruit, vt votum animo conciperet, se, si incolumis euaderet, Cartusianum fore. Vnde instar B. Pauli diuinitus vocatus, ad melioris vitæ semitam, veluti manu est perductus. Porro quàm diu Ordini vniuerso summa cum laude præfuerit, ac quotus Generalium fuerit, diximus quarto nostrarum ad Chronicon Dorlandi NOTARVM libro: vbi omnes, ac singulos Ordinis ANTI STITES, ex ordine percensuimus.

Interim verò Patri Guilielmo, non nemo hocce cecinit Epitaphium:

*Occidit ereptus terris, GVILIELME BI-
BAVCE,*

*Maxima Cartusia flenda ruina domus.
Heu subiti rerum lapsus, heu Parca superba,
Que citius Patres sternit vbiq; pios.
Hic vir erat spirans sincero pectore Christum,
Incumbens studijs nocte dieq; sacris.
Historias sanctas, arcanaq; scripta legebat,
Pertusus mundi, cœlica semper amans.
Nec tamen hoc studium, pietas aut obstitit ista,
Ne fieret iuris mors truculenta tui.
Dena sua vita numerarat lustra peracta,
Hoc sua cum tegebat membra caduca loco.
Nam mens que tantum spectauit, ad astra
volauit,*

H A

Inq;

Inq̄ tuo recubat Christe benigne sinu:
 Viḡ, tuum quondam nobis nomenq̄, decusq̄,
 Sic nunc Angelicis prædicat illa choris.

Obijt in maiori Cartusia anno Do-
 mini 1535. 24. Julij.

Vixit in Bra-
 dantia circa
 annum Do-
 mini M. D.
 XXX.

GVILIELMVS de BRANTEGHEM
 patria Alosthanus, atque Antvverpiens̄
 Cartusia (hæc aut circa Caroli V. Impera-
 toris tempora Liram est translata) alum-
 nus, scripsit *piarum Enchiridion præcationũ*,
 ex Veteri iuxta ac Nouo Testamento de-
 sumptarum: adiunctis nonnullis iconibus,
 quod & alio nomine *pomarium Orationum*:
 nuncupatur. Præfixit etiam disticha non-
 nulla *Viola anime*, anno Domini 1533. Ant-
 vverpiæ apud Martinum Cæsarem in 16.
 impressæ, aliæque nonnulla ad rem metri-
 cam facientia.

Vixit circa
 annũ Dom̄,
 M. cccc.
 LXX.

GVILIELMVS HILACENSIS. Huius
 meminere Posselinus & Simlerus, vter-
 que suã in Bibliotheca, dicuntque pluf-
 quàm *triginta Sermones eum in orationem*
Dominicam conscripsisse, licet neuter illo-
 rum, cuius familiæ fuerit, meminerit. Vn-
 de ego HERBIPOLENSIVM fultus te-
 stimonio, tam diu inter nostros eũ collo-
 co, donec edoctus aliter fuero. Feruntur
 autem Sermones illi, quos super oratio-
 ne Dominica conscripsit, impressi anno
 millesimo quadringentesimo septimo, et-
 si de

si de autoris vel vita vel morte, negry
 quidem.

GVILIELMVS de HYPOREGIA, CO-
 gnomento CRASSVS, quem non nemo
Guilbernum nominat, fuit in omni scien-
 tiarum genere egregiè versatus, quippè
 qui in Dominicanorũ Patrum familiam
 adscitus, annos circiter triginta, quã do-
 cendo qua prædicando strenuam illic na-
 uauit operam. Inde verò ad CARTVSI-
 ANORVM cõfugiens castra, trium & vigin-
 tiannorum decursu vitam solitariam ita
 est amplexus, vt etiam scribendo pluri-
 mum posteris prodesset, maximè verò re-
 ligiosis. Conscripsit enim haud aspernã-
 dæ eruditionis opus *de origine & veritate*
perfectæ religionis, cuius initium auspicatur
 ab ipsa Proverbiorum sententia: *verita-*
tem meditabitur guttur meum, & labia mea
testabuntur impium. Item, in defensionẽ Car-
 tusianæ religionis Tractatum quendam edi-
 dit: quorum vtrumq̄, M. S. in Colonien-
 sis Cartusie Bibliotheca reperire licet: sed
 quando auctor in viuus fuerit, non ita.

Incertum,
 quando vñ
 xerit.

Prout 8.

GVILIELMVS LVDTLINCHTON, Obijisse fer-
 tur, an. M.
 CCC. IX.

nationẽ Anglus, vir tum cõfessionis glo-
 ria, tum integerrimæ vitæ conuersatione
 inter primos eximius, Philosophiæ iuxta
 ac S. Theologiæ præceptis egregiè imbu-
 tus, opus quoddam edidit *Theologicum* tam

utile, quàm necessarium; eo nimirum anno, quo Cartusia extra muros Mogūtinōs (accidisse aut hoc anno M. CCC. VIII. testis est *a* Trithem.) à Petro Archipræsule fabricari cœpta est. Conscripsisse etiā præterea dicitur, in *Matthæi Euangeliū* cōmentarios haud vulgares; nec non & *Sermones* aliquot *de Sanctis*: quorum equidem omnium & si ne literulam quidem hisce viderim oculis, Patrū tamen Herbipolensiu literis instructus, hunc ei locū nostra hęc *Cartusiana Bibliotheca*, adsignauimus. Quī ijdem etiam diem obitus illi adscribunt, nempe annum post Christum natum M. CCC. IX. Hos ergo penes fides esto; maximè quando nec Trithemius, nec Eisenreinius, neque etiam ipse Posseuinus, vllam nobis rei huius cognitionem præbent, aut face prælucent.

Obijt in Fræcia anno M. cccc. II. GVILIELMVS RAINALDI, alias REINALDI, 24. Cartusianæ familiæ GENERALIS, pietate, scienetia, moribus, alijsque virtutibus huiuscemodi Prælato dignis, insigniter excultus, in tanta fuit apud oēs existimatiōe, vt ei vltro cardinalitius galerus sit oblatus, quem tamen insigni cū animi demissiōe recusans, maluit abiectus esse in domo Dei sui, illicq; poti^o cilicina veste vti, q̄ purpurea. Quin & in electione Summi Pontificis vndecim Cardinaliū habuisse

habuisse suffragia, plurimorū est sentētia. Nec abnuuit vel *a* Sutorius, vel *b* Dorlādus: quorum hic præclara aliquot humilitatis exempla de hoc B. Patre cōmemorat. Porro eius industria ac sollicitudine, primaria Cartusianæ familiæ domus, in Gratianopolitana diocēsi cōstituta, cū fortuito quodam incendio ingentē cladem esset cōsecuta, atq; in cinerem quodāmodo redacta, longè melius quā antè fuerat, restaurata est. In qua & 35. annorum spatio inculpate viuens, totius Ordinis habenas non minus strenuè quàm prudenter moderatus est.

Scriptis autem, eximio iustitiæ zelo inflammatus, *varias ad diuersos Principes epistolas*, quibus diuinarum vtens testimonijs Scripturarum, egregiè eosdem ad iustitiæ studium exhortatur. Quin & ex cōpluribus diuerforum Generalium Capitulorum decretis, *nouum quoddam Statutorum corpus* accuratè concinnauit: quod etiam anno Domini M. CCC. LXVIII. Generalis Capituli consensu Ordini vniuerso commendatum fuit. De alijs verò eiusdem doctissimi Viri scriptis, nihil ad nostri æui memoriam peruenit. Migravit aut ad Dominū, anno reparatæ salutis M. CCCC. II. die 5. mens. Iunij; de quo & in Notis nostris ad Dorlādī Chron. latius.

a Lib. 2. vlt. re Cartus. tract. 3. c. 7. pag. 564. b Libr. 4. Chron. c. 24.

Scripta eiusd.

H.

*Vixit in Fræ-
conia, anno
Domini M.
CCCC. LX.*

HAMMANVS de RVDISHEIM,
alumnus, ac PRAEFECTVS Cartu-
lia Herbipolensis, Franconiaëque Vifita-
tor Prouinciæ, circa annum Domini M.
CCCC. LXVIII. vir fuit admodum
religiosus, ac regularis disciplinæ zelator
eximius; & quia totus fermè in diuinis ab-
sorptus, vni Deo semper intédens, minor
ei cura fuit rerum temporalium, hinc quâ
assiduus fuerit in meditatione Passionis
Dominicæ, testatur *meditationes admodum
denota, vita ac necis Saluatoris Dñi nostri
Iesu Christi, item resurrectionis, ascen-
sionis, &c. ab eo conscriptæ, & articulis
certis distributæ. Qui quidem Tractatus,
tres potissimum partes cõplectitur: qua-
rum: prima articulos habet quatuor: secun-
da, septem; tertia, octo. Si quid præterea
scripserit, me later.*

*Obijt secun-
dum Trithemij
sententiam, anno
1487.
a Lib. 2. vi-
cæ Carus.
Tract. 5. cap.
6. pag. 577.*

HENRICVS ARNOLDI, Saxonicaë
nationis, ac magnæ existimationis vir fuit.
Cuius virtutes noster commemoratis Su-
torius; a dicit eum fuisse ingenio clarum,
eloquio dulcem, moribus grauem, con-
uersatione laudabilem, atque in diuina-
rum cognitione literarum apprime exer-
citatum. Qui postquam officio Notaria-
tûs in Basiliensi Concilio adeo prudenter
perfunctus esset, vt cõmuni Patrum sen-
tentia

tentia seruus prudens ac fidelis censere-
tur, omnia tamen vana fluxaque esse sapi-
enter animaduertens, vniuersa pro Chri-
sti amore despexit, & Cartusianam apud
Basilienfes solitudinem, vt potè tutiorem
salutis portum, delegit. In qua prior om-
nium suffragio renunciatus, non solum
laudabiliter suis præfuit, sed & otium in
tam graui negotio suffuratus, etiam poste-
ris pientissimis literarum suarum monu-
mentis egregiè consuluit. Quorum hæc
præcipua sunt.

1. *De conceptione immaculatæ Virginis Ma-
ria Tractat. 1. prodijt Antverpia in 4. An-
no 1527.* *Hæc omnia
Trithemius
illi adscri-
bit.*
2. *De nouitiorum instructione. Tractat. 1.*
3. *De commendatione charitatis. Tractat. 1.*
4. *De sancta humilitate, sub forma orationis.
Tractat. 1.*
5. *Iterum de humilitate.*
6. *Meditationes de vita Christi.*
7. *Concordantia Euangelistarum de Passione
Domini, Lib. 1.*
8. *Varia de diuersis Sanctis Orationes, Lib. 1.*
9. *Sermones plures, Lib. 1.*
10. *Historia de diuersis Sanctis.*
11. *Dialogus triplex, vnus scilicet inter I E-
SVM & Mariam, alter de exercitijs, ter-
tius de Cruce.*
12. *Item Chronicon Cartusie Basiliensis, quod
in con-*

in concinnandis singularum per Orbem Cartularum, non parum mihi posset esse vsui.

Lib. 4. Bibliotheca Sancta. Cæterum b Sixtus Senensis hunc auctorem ait vixisse an. Dñi 1440. Trithemius verò obiisse eum adserit an. 1487. sub Friderico III. Romanorum Imperat.

HENRICVS DE BALTEA. vide in verbo *Hugo de Palma.*

HENRICVS BRVNONIS, vide *Henricus de Piro.*

HENRICVS COECKIUS dicitur fuisse Cartusianus, & scripsisse *de Reformatione Monialium*, teste Bunderio.

Obijt Brugis in Flandria, anno 1410. HENRICVS COESFELDIUS, quem alij perperâ de Consueldia cognominant, VVestphalica fuit ditione oriundus, ut potè diœcesi Monasteriensi. De quo non solum Bostius, sed & Trithemius, Sutor, Sixtus Senensis, alijq; passim recentiores. Fuit verò Prior domus S. Mariæ propè montem B. Gertrudis in Hollâdia, obiitque in actû visitationis, dum officio suo facturus satis, Cartusiam adiret Brugensem: illic namque piè in Domino obdormiuit; Anno salutis humanæ decimo post mille quadringentos, septimo Idus Iulij.

Reliquit insignia aliquot opera, Theologus non minus quàm religiosus haud medio-

mediocriter profutura. Fuit namque professione Scholasticus. Vnde & subsequentiâ edidit.

1. *In Exodum mysticè.*
 2. *In Epistolam D. Pauli ad Romanos.*
 3. a *De tribus votis substantialibus.*
 4. *Contra vitium proprietatis.*
 5. b *De institutione Nouitiorum.*
 6. c *De Sacramento altaris.*
 7. *De annunciatione Dominica.*
 8. *Eulogium Diui Pauli Heremita.*
 9. d *Sermones de tempore & Sancti.*
 10. *De tribus custodijs monasticis.*
 11. *De Sanctissimo altaris Sacramento, iterum.*
 12. *Circumcisorium mysticum.*
 13. *Epistolas ad diuersos.*
 14. *Sermones Capitulares in præcipuis festis.*
 15. *Insuper & Guilielmi Paritiënsis Episc.*
- arduum planè opus de vniuerso, mirâ, e In Cartu-
vt ait Trithemius, industriâ perlustrans, sia Lirana.
breui compendio pulchrè constrinxit.

HENRICVS DISSENIUS, VVestphalus & ipse; quippè Osnaburgensis, ac Cartusiae Colonienensis professus, imò Sacrista, & Propæfectus (Vicariû nominant) scribendi non minus quàm legendi plurimorû annorum curriculo adeo studiosus patiensque extitit, vt non solum multa Sanctorum Patrum volumina in vsu huius Domus manu sua exarauerit, verum etiâ

com-

a Dicitur adseruari Lo-
uanij, apud
Marimianos.
b Extitit in
Cartusia Die-
stensi, Ant-
nuerpiensi &
Gandauensi.
c Ibidem in
presatis Car-
tusius, teste
I. Bunderio.
d In Cartu-
sia Lirana,
& Brugensi.

e In Cartu-
sia Lirana.

Obijt in Car-
tusia Colo-
niensi, anno
1484.

complures proprio Marte Tomos (licet nunquam editos) composuerit: qui etiamnum penes nos adferuantur. Quorum hic equidem est Catalogus.

1. Fasciculi sermonum Dominicalium, volumina quatuor: omnia propria authoris manu.
2. Viridarj in Psalteriũ volumina totidem.
3. Postilla in Euangelia de Sanctis, duobus comprehensa voluminibus.
4. In Euangelia Dominicalia alia atque alia expositiones, quatuor libellis distincte.
5. Collationes tres de Presentatione B. M. ARIÆ.
6. Collatio in Capitulo Generali de laude Ordinis Cartusj.
7. Epistola quatuor ad Monachum tentatum.
8. Epistola ad Principem quendam N.
9. Quo pacto hereticorum fraudes deprahendi queant.
10. De multiplici bonorum verecundia.
11. Sermones de Sanctis.
Homilia XL. in officium Rorate cœli.
12. Consolationum in Cantica Canticosum volumina octo.
13. Sermones Capitulares.
14. Expositio in totum Missale.
15. Expositio Antiphonarj, tribus cometa libris.
16. Elucidatio nouem lectionum officij defunctorum.

17. In Symbolum Athanasij, & orationem Dominicarum.
18. De Sacerdotij dignitate.
19. Expositio Apocalypsis B. Ioannis Euangelista.
20. Soliloquia quadam.

Psalterium de } SS. Trinitate.
B. Maria.
Angelis.
Omnibus Sanctis.
Venerabili Sacramento.
Pro defunctis.

21. De XIII. mansionibus.
22. Sermo de Venerabili Sacramento, collatus ex dictis Sanctorum.

Obijt autem plenus dierum in domo professionis suæ, anno Domini 1484. postfridie D. Catharinæ, Virginis iuxta ac Martyris: cui superi omnes pro labore suo benè faxint.

HENRICVS FRISO scripsit quod obijt anno dam *Ordinis nostri Chronicon*; qui, qua in 1500. Cartusia vixerit, nusquam reperit. Quin & de Nouitiorum instructione tractatum quendam edidit, & alterum de Vita. Meminit auctoris huius Iacobus VVimphelingus in Epitome rerum Germanicarum cap. 52. Item Suffridus Petrus, Leovvardiensis in Tractatu de illustribus Frisicæ scriptoribus,

ribus, Coloniae apud Maternum Cholinum anno 1584.

Cæterum Anthonius Possevinus dicit illum fati concessisse anno Domini quingentesimo supra millesimum.

Obiisse illum refert Sutor anno Domini M.CCC. XXVIII.
HENRICVS de HASSIA, junior, S. Theologiæ Licentiatus, & Prior domus Monachorum B. Marię, in Geldria propè Arenacum (Arnhemium nunc dicunt) vir fuit in diuinis interpretãdis scripturis admodum eruditus, & secularis Philosophiæ non ignarus: vnde & plurima cõscripsit haud contemnendæ eruditionis volumina: maximè cum antequã religioni se dederet, publicus diuerfarũ Academicarũ Professor extiterit; Cõmentarº est namq;

1. In magistrum Sententiarum.
2. In Genesim.
3. In Exodum.
4. In Prouerbia Salomonis.
5. In Apocalypsin Ioannis.
6. Dialogum inter Episcopũ & Presbyterum.
7. Sermones cõplures, ad populũ olim habitos.
8. Regulas item ad noscendum discrimen inter peccatum mortale & veniale, quæ vna cũ B. Antonini opere, de eruditione Confessoriorum, excusa sunt, primò An. 1483.

Sunt & alia quædam quæ huic Henrico nostro à Simlero. & Posseuino adscribuntur: nempe *Disceptationes cõtra Fratres*
men-

mendicantes, super immaculata cõceptione B. Virg. Mariæ, necnò & *Theodorica Planetarũ*. verũ crediderim hæc potº adscribenda alteri isti HENRICO de Hassia, cognomèto Langensstem; què Trithemius existimat VVormatiensis Ecclesiæ aliquando Canonicum extitisse, atq; è primis Vienneſis Vniuersitatis plantatoribus. Fuit & tertius HENRICVS de Hassia, Ordinis D. Augustini, qui *de Ecclesia clauibus ac indulgentijs*, nonnulla est commentatus. Vnde sicuti in æquiuocatione nominis nonnunquam ab auctoribus est erratum, ita & in assignãdo certo obitus die. Nam huc nostrũ obiisse Viennæ anno 1317. ibidemque sepultũ (vti Eifengreinius vulò) haud faciliè concessero. Quam obrem melius nobis aridet sententia Trithemij. Sixti Senesii, ac Petri Sutoris; dicentiũ illũ vixisse, vel ex hac vita migrasse sub Sigismũdo Imperatore, anno nimirum incarnati Verbi M.CCCC. XXVIII.

HENRICVS KALKARIENSIS, cognomento *AEger*, ex Cliuix Ducatu originem trahens, vir fuit non solum humanarum, sed & diuinarum rerum scientia apprime instructus, vt potè Theologus Parisiensis, & ante Ordinis ingressum in Cæsaris Insula, vulgò *Kaiser Schwert* / & Coloniae ad D. Georgium Canonicus.

Cæterùm in Cartusianorum Patrum numerum ascirus, pluribus Cartusijs successiue ita præfuit, vt simul quoque profect; Fuit enim in rebus agendis industrius, atq; animo sedatus, vnde factum, vt quisque eum sibi in Superiorem deposceret. Porrò quænam Cartusias pius Pater aliquando administrauerit, quosve in Ordine labores exantlauit, ipsemet ad P. Ioanné Dorziùm, Moguntinæ domus profectum, in quadam * epistola hisce testatur verbis: *Primò quidem indignus fui PRIOR in Comu Arnhemensi, per annos quinque. Postea verò Pæctor presui per totidem plus minus annos, domui Ruramundana. Inde verò PRIOR Colonia, septem annis. Denique Argentina annis bis senis: ac per annos viginti Provincia huius Visitator. Quinquies insuper fui Diffinitor in Capitulo Generali, & ternos ibidem diuersis temporibus Sermones ad Patres habui. Visitans etiam vno anno Picardiam, Galliam, & Alemانيam inferiorem. Et aliquando Visitator Praga in Bohemia, & Brunna in Morauia, &c. Verum hisce interim officijs occupationibusque non obstâtibus, nonnulla ingenij sui monumenta ad posteros transmisi, suntque hæc potissimum.*

* adseruantur in Cartus. Colon. M.S.

Adseruantur
seraq; ma-
nuscripta in
Cartus. Colô.

1. De ortu ac progressu Ordinis Cartusienfis, nunquam typis promulgata.
2. Loquagium de Rhetorica, Lib. 1.

3. Can-

3. Cantuagium de Musica, Lib. 1.
4. De continentijs & distinctione scientiarum.
5. Epistolæ varie ad diuersos.
6. Sermones Capitulares breues.
7. Scala spiritalis exercitij per modum Orationis.
8. De holocausto quotidiano spiritalis exercitij.
9. Liber exhortationis ad Petrum quendam, Cartusia Confluentinae religiosum.
10. Psalterium B. Virginis, 150. dictiones continens.
11. Modus faciendi collationes more Cartusiano.

Porrò Psalterium illud, quod in laudem Christi feræ virginis **MARIE P.** Henricus Kalkar conscripsit, centum nimirum & quinquaginta dictionibus constans, illud est:

A V E Virgo Virginum, laus & lux iustorum. Ad te clamat iugiter turba populorum. Nos à malis eripe, quos in via morum, detorqueat satagit tractus vitiorum.

A V E torrens gratia, torrens fontis viuus; torrens de quo profluunt vbertatis riuus: fac vt **D E V M** sitiam magis quàm iuuui, qui per mundi scelera currens circuiui.

A V E nostrum gaudium, nostra spes & vita: per quam sunt remedia agris impartita. Generalem

ralem generis sortem non oblita, ad aeterna pabulum vita nos inuita.

Ave fons clemētia, veniaq̄, vena, per quam nobis redditur vita cantilena. A peccato libera nos, & ab eius pœna, ad aeterna patrie perducos amoena.

Ave nostri generis parens & patrona, supra cunctos possidens gratiarum bona: Tuus sanctus precibus meritisq̄, dona, ne mens nostra solito sit in malum prona.

Ave virgo, suscipe mentis in conclavi verba, quibus veniam toties rogavi; Et audito sapius Ave tam suavi, fac me quæso, Domina, procul à VAE graui.

F I N I S.

*Offero verba tibi ter quinquaginta MARIA,
Hoc breue Psalterium suscipe Virgo pia.*

VENIT autem ad Ordinem anno ætatis 37. in quo vixit annos 43. Quippè, qui obiit ætate octogenarius, anno nimirum Domini octauo supra millesimum quadringentesimum, in priuilegio S. Thomæ Apostoli. Vnde castigandus est error ille typographicus, qui librariorū incuria irrepit in NOTAS nostras ad Chron. Dorlandi, pag. 123. lin. 10. vbi pro *quadragesimo octauo* legendū est, *quadringentesimo octauo*. Eius nomen Germanico iuo Martyrologio inferere non dubitauit Petrus Caninus, vt potè eximie sanctitatis viri.

H & N-

HENRICVS LOEN, quem Possuetinus *Desijt esse in viuus anno M. CCCC. LXXXI.* Longen/ & Sixtus Senensis Longen/perperam nuncupant, Theologus fuit perquam eximius, cuius præclaras animi dotes, ac stupendam humilitatem integro cōmémorat capite a Petrus Dorlandus, nec non & a Libr. 7. Arnoldus Bostius. Fuit verò patria Lo *Chro. Cartus. cap. 31. b Cap. 34. li. de viris illustri. Ordin. Cartus.* uanienfis; vbi & celebre illud Porcense pædagogium primus instituit, rexitq̄. Verum ad perfectioris vitæ statum anhelans, Hannoniã petijt, ibique in domo Capellæ, quæ propè Angiam sita est, Monachum induit. Adsumptus deinde in Vicarium, ac paulò post etiã in Priorem eiusdè loci, ita omnibus suam probauit vitæ conuersationem, vt mox ab umbra in aciem strenuus Christi athleta educeretur. Præfuit namq̄e vniuersæ isti Prouinciæ annis octo. Deinde ob recentem Bruxellensis Cartusie plantationem illuc accirus, locum illum annis bis denis Prior gubernauit, personis, ædificijs, professionibus auctiorem eam faciēs. Verum graui pressus senectutis sarcina, ad pristinae habitationis quietem redire desiderās, voto positus est suo; ibi namq̄; ætatis anno septuagesimo quinto, Christi verò millesimo quadringentesimo octuagesimo primo, felici fine in Domino obdormiuit. Scripsit in *Psal. Davidicos*, atq; in *Ethicorū Aristotelis*

I 4

libros,

e Vide Petri Sutorē lib. 2. vite Cartus. tract. 3. ca. 7. pag. 573.

libros, haud contemnendæ eruditionis Commentaria. Similiter &c Sermones admodum laudabiles.

HENRICVS N. magnus fuit Theologus iuxta ac Iurisperitus, præfuitque Cartusię Norinbergensi, imò totius Prouincię principalis Visitator extitit; putaturque nonnulla cōscripsisse literarum monumenta, quæ temporis iniuria, ac domus istius incuria, interciderint. *Herbipol.*

HENRICVS ELERI, quem debito collocare loco superius decuerat, fuit per annos viginti Cartusię Rostochianę Prior, ac Saxonicę Prouincię Visitator: scripsit verò virā Domini nostri IESU Christi, eiusq; sanctissimę genitricis MARIAE, in quarta parte folij. *Herbipol.*

HENRICVS de LANGENSTEIN, fuit antea Ordinis Augustinensium, à quibus videtur defecisse ad nostros: nam a Thomas Bostius inter *Cartusianos* illum recenset, eiq; adscribit librum *de cōtemplatione, & anima contemplatiua*, nisi fortè idem sit cum *Henrico de Hassia*. de quo supra. Quæ verò prætercà conscripserit, vide apud Trithemium & Posseuinum. Nos enim Bostij auctoritate permoti, per transennam illius hęc mentionem facere in gratiam Lectoris voluimus: ne quem dedita opera præterijisse videremur.

HEN-

HENRICVS de PIRO, aliàs *Brunonis*, Viuebat anno M. CCCC. LXX.

Iureconsultus oratorque inter primos sui temporis eximius, variarum rerum scientia excellens, singulari quoque prudentia, eruditione, ac facundia præstans, in insigni Colonia Agrippina parentes habuit si non splendidos, saltem virtute præclaros. Fuit etenim antequam mundo nuntium mitteret, tam Pontificij quàm Cæsarei iuris Doctor celeberrimus: ad eò vt frequēs eius habeatur mentio in Actis Concilij Constantientis, cui præsens interfuit. De quo ita Theodoricus Loehorius, in fine epistolæ Dedicatoriæ Dionys. Cartus. in Tomum tertium Magistri sententiarum, Treuirensibus dedicatum: *Henricus à Piro inter sua ætatis Iurisperitos facillè Princeps, temporibus ferè NICOLAI V. cum primum Treueris generale institueretur studium, isthuc Colonia adscitus, Legum Canonumq; in nascente Gymnasio primus auspiciatus est lectioes. Et re feliciter succedente, cum annis non paucis illam istic prouinciam tenuisset, suam postliminio repetens Agrippinam, fessus laborum, seculiq; pertasus, Cartusianus apud nos factus, reliquum vite in sancta conuersatione transegit. Non sibi quidem vni viuēs, sed toti huic, imò & Belgicę Prouincię suæ insigni indultriā mirè proficiuus. Præfuit namq; summa cum potestate, vt Bostius cap. 32.*

Fuit V. I. Doctor.

Interfuit Concilio Constantiens.

Docuit in vniuersitate Treurensi leges ac cōmunes.

testatur, Cartusie Coloniensis, Treuerensis, Rutilensis, Diestensis, ac Leodicensis: varians quoque interim scriptioni ac librorum editioni.

1. Composuit namque libros quatuor super instituta Iustiniani, quorum initium est, *Annunte mihi omnium, &c.*
2. *Ad nouitios librum vnum.*
3. *Consilia ad diuersos casus.*
4. *Excerpta à Malogranato cum nonnullis adiunctis.*
5. *Sermones de Tempore.*
6. *Sermones de Sanctis.*
7. *Responionem ad quæstiones Prioris Cartusie Basiliensis, quam penes nos adseruamus.*

Cæterum quando hinc ad meliorem vitam sit translatus, non satis accuratè vsquam comperi. Huius viri laudes apud *a Dorlandum, b Trithemium, ac c Sutorem* reperire licet. Quin & Iosias Simlerus illius monumenta, quæ in lucem protulit, enumerans, adseuerat illum quoque scripsisse *de contractu annuisensus, cum pactore redemptionis.*

HENRICVS PRVDENS, Prior fuit Vallis gratiæ propè Brugas, in signe Flandriæ emporium; quem non solum *a Bostius*, sed & ipse quoque Trithemius magnoperè de præstati doctrina iuxta ac pietate

tate commendat. Scripsit namque pro religiosorum instructione nonnulla in suo genere præclara. De quibus exat celeberrimum, ac piorum deuotioni maximè commodum opus, quod *TETRALOGVM deuotionis* inscripsit, atque in tres partes secundum statuum differentias, nempe incipientium, proficientium, & perfectorum, distribuit, per modum Dialogi. In quo collocutores introducuntur Angelus & Monachus, IESVS & Pater cælestis, MARIA amorosa, Sanctarum focus animarum. *Dicendi enim copia, ordinis grauitate, & sermonis iucunditate*, vti de illo testatur Bostius, plurimum valuit. Obijt autè in Cartusia Buscoducéli, quæ S. Sophiæ titulo gaudet, quòd circa annum Dni 1453. captà à Turcis Constantinopoli, ac prophanato augustissimo illo S. SOPHIAE templo, in huius rei memoriam erigi cœpta sit, vti in NOTIS nostris ad Dorlandum diximus, pagina nimirum 151. Cæterum Henricus diem suum illic clausit extremum an. 1484. sexto Iduum Nouèbris, cum ad annos aliquot illi loco præfuisset. Porrò scire Lectorem conuenit Petrum Sutorem in capite illo, vbi de nostri agit ordinis Scriptoribus, nempe libr. 2. vitæ Cartus. Tractat. 3. cap. 7. nullam facere Patris huius Henrici mentionem, sed cuidam alteri

Hen-

a Cap. 32.
b De scriptoribus Eccles.
c Lib. 2. vitæ Cartus.
tract. 3. ca. 7.
pag. 575.

Obijt in Cartusia Buscoducensi, anno 1484.

a Cap. 36.

Henrico Vroedio præfatum deuotionis TETRALOGVM adscribere; vnde vel in cognomine fallitur, vel fieri potest, quod duplici sit vocitatus cognomine; ita vt vnum familię, alterum patrię fuerit. Nam nusquam aliàs *Henrici Vroedij* mentionem inueniri potui.

*Vixit in Cartusia Herbi-
polensi, anno
M. cccc.
x L.*

HENRICVS REICHER, Cartusię Herbi-
bipolensis alumnus, vir, vt ex scriptis,
quę etiamnum calamo exarata istic ad-
feruantur, cognosci potest, admodum il-
luminatus, ac pietatis præcipuę, scripsit
tria insignia *de Diuina sapientia*, seu Mysti-
ca Theologia, volumina, in quibus pro-
fundiores aliquot rerum diuinarum dis-
cursus pertractat, adinstar Harphij, &
Ruessenbroechij: quos idcirco non om-
nium captui conuenire, facile est credere.
Quin & quartum eiusdem auctoris repe-
ritur volumen M.S. in quo sequentes in-
sunt Tractatus.

1. *De via purgatiua, illuminatiua, & Vni-
tiua.*
2. *Ad quendam de munditia Sacerdotum:
cuius thema est: templum Dei sanctum
estis vos.*
3. *Eodem themate, alio modo ad quen-
dam Canonicum Haugens. Herbipol.
extra muros.*
4. *Ad nouiter electum Priorem Cartu-
się no-*

się nouę cellę in Grünau/ EXHOR-
TATIO.

5. *Compendium breue, de animę renoua-
tione, seu spiritualis templi constru-
ctione.*
6. *De Sacramento confessionis.*
7. *Breuioloquium, de conscientię puritate.*

Quę quidem omnia argumento nobis
sunt, hominem fuisse in mystica Theolo-
gica compressis eruditum, ac salutis pro-
ximorum auidissimum.

HENRICVS VROEDE. Huius qui-
dem & nomen & scripta citat Sutorius pa-
576. libri secundi de vita Cartusiana, ve-
rum videtur vnus idemq; esse cum HEN-
RICO PRVDENTE. De quo iam paulò
ante.

HERMANNVS APPELDORN, Mona-*Vixit in*
chus Cartusię Colonienfis, honestis ortus *Germania*
parëtibus, Vir imprimis venerabilis fuit: *anno 1459.*
qui omnem ætatem suam tam in seculari,
quàm monasticâ vitâ tanta puritate & in-
nocentia peregit, vt piè credendum sit
(quemadmodum fide dignis potest testi-
monijs comprobari) eum nunquã in pec-
catum mortiferum præbuisse cõsensum:
diuina videlicet gratia eum & præueni-
ente & præferuante. Nam cum adhuc puer
Colonię literis nauaret operam, alijs ad
mundi solatia & recreationes confluen-
tibus,

ribus, ille cum puero IESU ad templum se conferebat, Dein' contempto mundi regno, & omni ornatu seculi propter amorem Domini sui IESU Christi, Cartusiam Agrippinensem petijt, non mundo sed Christo militaturus: vbi sanè tam religiosè vixit, vt eius vita cunctis esset exemplo. Quo factum est, vt primum quidem in Cartusiæ Treuerensis: Deinde verò in Coloniensis domus Priorem adscisceretur. Vtrum autem Buxianæ aliquando Cartusiæ, quæ est in Sueuia haud procul à Memmingensi vrbe, præfuerit, vt nonnulli existimant, non factis compertum habeo. Porrò, & Coloniens. & Confluentinis summa cum laude operam nauauit suam. Scripsit autem *Sermones Dominicales*. Item, *de passione Domini, ac Nouitiorum institutione*, diemque suum externum clausit in Cartusia Confluentina, anno Domini septuagesimo secundo supra millesimum quadringentesimum, decimo quinto Kalendarum Octobris, ibidemque sepulturæ est traditus.

HERMANNVS GREEFGEN, professor Cartusiæ Coloniensis, collegit breue quoddam Martyrologium, quod etiamnum manuscriptum illic custoditur,

tur, licet de auctoris ætate ac obitu, nihil inuenire quauerim.

HERMANNVS PETRA, seu *Pe- obiit anno tri*, Stutdorpæus, vir in diuinis Scripturis probè admodum versatus, ac vitæ integritate celebris; quippè, qui Brugensis Cartusiæ monialibus per annos triginta circiter magna cum laude præfuit. Quorum spiritali profectui vt plus adiumenti adferret, scripsit *de reginæ Monialium librum vnum*. Item.

Super Oratione Dominica Sermones L. qui quidem reperiuntur impressi Louanij, per Ioannem de VVestphalia, anno millesimo quadringentesimo octuagesimo quarto, in folio: quin & extant M. S. Louanij, apud Martinianos.

Sermones de Tempore & Sanctis. Lib. 6. e. 3.
De immaculata Conceptione Beatissimæ semper virginis MARIÆ: aliaque complura. Cuius quidem viri meminere, Bostius Trithemius, Eifengreinius, Possuinus, Sutorius, & Sixtus Senensis. Obijt autem anno virginei partus. M. CCCC. XXVIII. 4.

HIERONYMVS BROENICK, Legnicësis dom^o professor scripsit iussu Prioris maioris Cartusiæ *Sermones* nonnullos *Capitulares*, (quales certis quibusdâ Solënitatû diebus Ordo in domo Capitulari suis solet

folet loco Concionis prælegere) stilo perdulci; adeo ut ex his facillè liceat colligere, hominè fuisse præstantis doctrinæ ac pietatis. Reperiuntur autem manuscripti in Cartusia Buxiana: indidemque etiam in usu sunt. Quando verò in viuis fuerit, ab illis alijsque expiscandum,

Obijt in Ma-
iori Cartusia
an. Dom. M.
D. XCIV.

HIERONYMVS LIGNANVS quædragessimus secundus GENERALIS Ordinis MINISTER, insigni pietatis, ac diuini cultus zelo inflammatus, curauit in Maiori Cartusia per Theobaldum Anælinum Typographum ac cinem Lugdunensem edi anno Domini 1588. in folio regali HYMNOS quibus Ordo per anni circulum vitur, vnà cum notis. Cui operi liminare præfigens epistolam, inter cætera ita ait: *Mirari nemo iure poterit, quod nos sana ac pia intentione commoti, pioque successu zelo, superna crementum gloria, Ecclesie ornamentum, ac Cartusiana pietatis augmentum, totis animis anhelantes. HYMNOS quosdam, nondum ad publicam nostri Ordinis utilitatem impressos, quasi recentes flosculos de salibus amœnissimis laudantis Ecclesie nuper collectos, dicit: Ordinis nostri sacris cantibus iam temporis inferendos, summa diligentia curauimus typus mandari.* Hæc ille; vir si quis alius candidus, sincerus, pius, eruditus, qui hinc an. Christi. M. D. XCIV. ad Dñm migravit.

H I E-

HIERONYMVS MADALIAGA, Hispanus natione, professus *porta cæli* prope Valentiam, scripsisse dicitur

Putatur etiam
annum in
Hispanijs
vivere.

1. *Vitam S. BRVNONIS, Cartusianorum Patriarchæ.* Item.
2. *Vitam S. ROMVALDI, institutoris Ordinis Camaldulens.* Quæ quidem oratenus habeo ex relatu Eximij M. Nostrij, P. COSMÆ MORELLII, sacri Prædicatorij Ordinis viri doctissimi, Colonia hoc tempore degentis, ac nostri amantissimi.

HORTVLVS DEVOTIONIS, varij orationum & exercitiorum piorum, quæ mentem in Dei amorem rapiunt, floribus peramcenus, quem etsi Patres nostri Colonienfes istic apud Iasparem Gennepzum anno Domini 1541. edi curauerint, attamen sine villo authoris nomine prodijt; nisi quod recentior quædam editio Ludouici Alestorij anno 1577. in lucem prolata, *Hugonis* cuiusdam Cartusiani nomen præ se ferat: Ego verò existimem V. P. GERARDVM HAMONTANVM, olim huius Cartusie nostræ doctissimū PRIORVM, Hortuli huius esse auctorem. Quod cur ita credam, rationem superius reddidi, cum nimirum de lucubrationibus illius ex professo agerem.

HORTVS DELITIARVM, hoc est;

K loci

loci cōmunes de vitijis ac virtutibus; collecti ex Sanctorū aliquot Patrum scriptis, atque in vsum potissimum Concionatorū ordine Alphabetico dispositi, impressi Mediolani anno 1515. in forma quarti, auctore LAURENTIO IUSTINIANO. De quo vide in litera L.

scribit sub
Alberto Im-
perat. anno
M. CCC.

- HVBERTINVS de CASALI, Ordinis fratrum Minorum, ac Ioannis de Parma, GENERALIS quondam Magistri auditor, Cartusianorum tandem instituto nomen dedit, scripsitque in Apocalypsin
1. Commentarium, quem prænотauit. De *septē statibus Ecclesie, iuxta septē visiones quę leguntur in apocalypsi*. Operis initium est: *vniversis Christi IESV verē fidelibus*. Huic eidem quoque adscribit Trithemius in *signe volumē*, quod vocauit *arborē vitę crucifixę*, nisi fortē vnū idemq; sit cum superiori. Nec non & *Sermones* varios, & *Epistolas*, aliaq; nonnulla nobis non visa.
 - 2.
 - 3.

* Gersonem
intelligit.

Admonent nos verò Catholici * quidā (inquit Trithemius) HVBERTINVM in præfato opere *arboris vitę crucifixę*, certis quibusdā in locis (maximē vbi Simeonis Canticū exponit) cautē esse legendum, eò quod de quibusdā articulis præter cōmunem Orthodoxę Ecclesię opinionem, sentire videatur. Quem tamē idem Trithemius. ex parte excusat. Vixit tēporibus
Alber-

Alberti Imperatoris, nempe circa annum Dñi millesimum trecentessimum.

HVGO de Palma (vel vt alij vocant Henricus de Baldea) scripsit librū de triplici via; nempe Purgatiua, Illuminatiua, & Vnitiua; Qui quidē operā Patrum Colonienſiū illic in lucem prodijt sumptibus Melchioris Nouesiani, anno nimirū Domini 1534. vna cum opusculis nonnullis P. Dionysij Rickelij. Quādo verò hic auctor floruerit, incōpertum habeo; nisi quod apertē satis constet eum nostri fuisse instituti. Id namque ipsemet manifestē profiteretur, haud procul à principio operis: quod hisce Hieremię auspicatur verbis; *Via Sion lugent, eò quod non sit qui veniat ad solemnitatem*. Huic eidem nonnulli etiam adscribunt opus illud admirandū *de mysticā Theologia*, quod falsò hactenus Gersoni attributum fuit; cū auctor etſi humilitatis causa nomen edere noluerit, satis tamen in operis decursu insinuet, se professione Cartusianū fuisse? cui rei non inuitus quoque adſtipulatur Thomas Bozcius de lignis Ecclesię, libro nono, capite duodecimo, in fine, vbi ex ordina Cartusianos aliquot scriptores enumerat, qui Christianum Orbem scriptis illustrauēre suis. Quin & eidē adscribitur *Hortulus* quidam *Deuotionis*, verum incerta cōiectura.

IACOBVS de CLVSA, aliàs de *Paradiso* (licet alij diuerfos fuisse existiment) ante ordinis ingressum S. Theologiæ Doctor ac professor publicus, postmodum verò Erphordianæ Cartusiæ alumnus, scripsit *Traëctatum de apparitionibus Animarum*, post exitum à corporibus, & *de earundem receptaculis*, impressum in opido Burchdorff in folio, an. 1475. Item de erroribus & moribus Christianorum, seu *de difficultate saluandorū*, Lubecæ anno 1488. quem auctorizatum esse (ita namq; illic legitur) à Nicolao V. habet libri inscriptio. Tribuuntur illi & alia complura, quæ tamen alij IACOBO IUNTERVICKIO adscribere malunt, prout sub ipsius nomine postea ponemus. Similerus quoque huic *Iacobo de Clusa* adsignat *Traëctatum de veritate dicenda aut tacenda*, quæ dicit alibi in folio impressum. Item, *Colationem pro diuina scientia commendatione*. Nec non & *Lecturam super primum & secundum sententiarum* Et in Speculo exemplorum, nuper Duaceni anno 1603. recuso, pag. 630. huic eidem adscribitur liber quidam *de peccatis mortalibus criminalibus*. Cæterum ante Ordinis ingressum inter Cistercienses vixit per annos circiter qua-

dra-

draginta: mansissetq; forsitan apud illos, nî Abbatis nomé & omen subterfugiens, maluisset sine vlllo officio apud Cartusianos delitescere, ac librorū inscriptioni operam impendere, quam prælaturæ farcinâ prægruari. Quod & ibidem ad annos duos suprâ viginti pro viribus præstitit. Obijt enim ætate plus quàm octogennarius, anno nimirum Domini M. CCCC. LXV. aut præter propter, in peruigilio SS. Philippi & Iacobi. Quemadmodū auctor ille prodidit, qui vitam illius vrpote contemporaneus ac discipulus anno Domini 1482. conscripsit, nempe *Iacobus Volradi*, de quo postea,

IACOBVS GRVITROEDE, natione Teutonicus, ac Leodicensium Cartusianorum PRIOR, præstantis ingenij vir fuit, ac reconditæ eruditionis: quemadmodum ex ijs quæ ad posteros transmissit, potest intelligi.

1. Scripsit enim *de veris virtutibus*, Libros tres.
2. *De septem peccatis mortalibus*. Lib. 1.
3. *De quatuor nouissimis*. Lib. 1.
4. *De vita Domini IESV*. Lib. 1.
5. *De præparatione ante Missam*. Lib. 1.
6. *De diffinitione nominis Monachi*. Lib. 1.
7. *Meditationes passionis Christi*. Lib. 1.
8. *Lectionarius mensæ*. Lib. 1.

Obijt apud
Eburones,
an. M CCCC.
LXXII.
prid idus
Febru.

9. *Speculum Pralatorum*. Lib. I.
10. *Speculum Subditorum*. Lib. I.
11. *Speculum Sacerdotum*. Lib. I.
12. *Speculum secularium hominum*. Lib. I.
13. *Speculum senectutis*. Lib. I.
14. *Colloquium IESV, & Monachi*. Lib. I.
15. *Colloquium IESV, & Pralati*. Lib. I.
16. *Colloquium IESV, & Senis*. Lib. I.
17. *Colloquium IESV, & Heremita*. Lib. I.
18. *Colloquium IESV, & Discipuli*. Lib. I.
19. *Contemplatio S. MARIAE*. Lib. I.
20. *Coronula S. MARIAE*. Lib. I.
21. *Dialogus Crucifixi & peccatoris*.
22. *Dialogus Mariae & peccatoris*.
23. *Dialogus alius Mariae & peccatoris*.
24. *Meditationes compassionis B. MARIAE*.
25. *De nomine IESV & MARIAE*.
26. *Sermones de Tempore & Sanctis*.
27. *Epistolas ad diuersas, aliaque complura*.

Tandem verò post exantlatos labores omnes, opimam scriptionis suæ mercedem à Domino consecuturus, è vita decessit Anno gratiæ millesimo quadringentesimo, septuagesimo secundo, pridie Idus Februar.

Vixit Parisijs anno M. D. XXX.

I.

IACOBVS HIERONYMI, Doctor Parisiensis, locique istius ex professo Monachus, *Conciones* diebus festis occurrètes edidit, impressas Parisijs apud Cheualoniũ

anno

anno 1358. Item *Carmina* diuersa, & maximè ad tres SS. Trinitatis personas. 2.

Hecatoëstichon, insuper apogoleticum, quo phrasin B. BRVNONI S contra nasutulos seculi huius Aristarchos tuetur; quod reperitur ad calcem operum eiusdem Sanctissimi PATRIS nostri, cuius initium est:

*Quis nouis harmonico multès stridore lyristes,
Allobrogum longifaxa niuosa iugi.*

Cætera Auctoris huius scripta, superiùs à me commemorata, reperiuntur in Cartusia Buxiana, typis (ni fallor) impressa. Cuius etiam mentionem faciunt Simlerus in Epitome Gesneriana, & Posselinius in Apparatu.

IACOBVS IVNTERBVICK, *Obijt in Germania anno Domini M. cccc. Lxvi.* studiosus & eruditus, ingenio clarus, sermone apertus, dubiorum cautus interpret: vita quoque & conuersatione deuotus, complures edidit tractatus, de quibus variè ambigitur, vtrum *Iacobo de Paradiso*, an verò huic IVNTERBVICKIO adscribi debeant. Plerique enim Scriptorum ea cõfundunt. Nos verò sicuti in Indice librorũ Cartusiæ Coloniëtis, propriâ Patris SVRII manu exarato, eos

K 4

sub

sub illius nomine signatos (seruatur namque illic duo vel tria manuscripta Auctoris huius volumina) repperimus, ita eisdem hinc recensimus: librū interim censendi penes lectorem arbitriū relinquentes, sunt autem hi qui sequuntur:

1. De dignitate Pastoris, & onere cura pastoralis.
2. De arte curandi vitia.
3. De potestate Dæmonum.
4. De arte Magica.
5. De Superstitionibus.
6. De incendio per arctam viam.
7. De directione intentionis in actibus moralibus, alias de bona voluntate.
8. De Indulgentijs anni Iubilæi.
9. De veritate dicenda tacendaque.
10. De peccatis mortalibus, mentalibus.
11. De arte bene moriendi.
12. Dialogus cum nouitio consolatorius.
13. De malis huius seculi per omnes ætates.
14. De * apparitionibus Animarum post mortem.
15. De valore missarum pro Defunctis.
16. Collectorium diuersarum cautelarum in diuersis statibus obseruandarum.
17. Opusculum quod Libeticum statuum humanorum.
18. De duabus ciuitatibus Hierusalem, ac Babylone, & earum ciuibus.

* Est Tacobi de Clusa.

19. Dialogus consolatorius boni ac zelosi Christiani.
20. De cognitione causarum & effectuum secretorum.
21. De montibus Gelboe comminatorium prenarum.
22. Speculum aureum institutionum ad Ecclesiastica beneficia & sacramentalia.
23. Quid sit Carena.
24. An pueri Iudeorum non renati per baptismum, aliquo modo saluentur.
25. An promissis iniunctis pro defunctis à superiori, possint alia dici ad placitum celebrantibus.
26. Sermo de Defunctis, & quibus suffragijs iuuentur.
27. Sermo, cū esset desponsata Mater IESV.
28. Sermo, Populus qui ambulabat in tenebris.
29. Sermo, Sapiētia ædificauit sibi domū.
30. Sermo, Tota pulcra es.
31. Sermo, In diebus illis exurgens MARIA, &c.
32. De contractibus & redemptionibus.
33. De partitione reddituum inter Religiosos.
34. De monopolio, & ementibus multa vs carius vendant.
35. De interdito quoad religiosos.
36. Speculum de restitutionibus.

37. De habitibus acquisitis & infusis, & de charitate.
38. Ausfamentum ad Papam, pro reformatione Ecclesie.
39. Confessionale.
40. Tractatus de desiderio moriendi, & apparatione ad mortem.
41. Quodlibet. fallaciarum Humanarum de diuersis deceptationibus in officijs.
42. De iudicijs diuinis & humanis, & fatuitatibus Mundanorum, & contemptu Mundi.
43. Casus vnus de bellis Clericorum.
44. De Absolutione excommunicati in extremis.
45. De conflictu inter amorem Dei & mundi.
46. Scrutinium scripturarum, quod propter senium reliquit imperfectum.
47. Tractatus de actibus humanis, & mystica Theologia.
48. Colloquium hominis ad animam suam.
49. Igniculus deuotionis.
50. De statibus Mundi.
51. De statibus Ecclesie in Apocalypsi descriptis.
52. De statu securiori incedendi in hac vita.
53. De causis multorum vitiorum, adiunctis remedijs, & praesertim de tollerantia iniuriarum.

54. Casus varij dubiorum circa Missa celebrationem, & cautela obseruanda.
55. Expositio breuis canonis Missae.
56. Tractatus, vtrum quotidiana celebratio suadenda sit.
57. De modis resistendi tentationibus.
58. De perfectione Religiosorum, & spiritualis vitae profectu.
59. Oculus Religiosorum.
60. Opus quaestionum variarum pro Religiosis.
61. De receptione & prouentibus Monialium, & aliorum Religiosorum, deq; proprietate.
62. Casus quidam circa receptionem ad religionem.
63. Formula de modo reformandi religiones lapsas.
64. De causis deuiationis vel degeneracionis Religiosorum à priscorum patrum feruida conuersatione, & qualitate recipiendorum ad religionem.
65. De excellentia, & statu Ordinis Cartusiani.
66. Solutiones quorundam dubiorum pro Cartusiensibus.
67. De approbatione Ordinis Cartusiensium.
68. De statu & officio Ecclesiasticarum personarum, & Canonico ingressu.
69. De sanctificatione Sabbathi circa molen-diam.
70. De inchoatione Sabbathi & Vectoribus.

71. De tribus statibus, scilicet Pralatorum, actiuorum, & contemplatiuorum.

72. De moribus & erroribus Christianorum.

73. De cogitationibus & earum qualitate & refrenatione.

74. De causis gratia & charitatis.

75. De autoritate & reformatione Ecclesie.

Vixit in
Francia an.
M. DC. II.
teste Posseni-
no.

IACOBVS MAVRITIVS, Cartusie Parisiensis Monachus, è Latino Gallicè reddidit librum *Spiritualium Exercitationum*, P. Ioannis Michaëlis, nec non & librum Dionysij Cartusiani de conuersione peccatoris. Speculum monasticū Dacriani Abbatis, quod alij Bloisio adscribunt. Scripsit quoque volumen Sermorum, & alia nonnulla, inquit suo in Apparatu Posseuinus. Viuebat anno M. DC. II.

IACOBVS MOSANDER, natione Flander, auno Domini 1570. religionis ergo Coloniam diuertens, cū antea Decanus fuisset ruralis, relicto Ecclesiastico beneficio, Monachum induit; & post obitum Surij in septimo Sanctorum concinnando Tomo, insignem posuit operam: dedicando hunc suum laborem R.^{do} in Christo Patri, Domino Gasparo Groppero, Bonnenfis Ecclesie Præposito; idque anno Domini; cū interim ipse fatis in Morauia concessit, in domo * vallis Iosaphat prope

* vel potius
in Seitz,
quæ est Sla-
uonia do-
mus.

prope Olmutium, anno Virginei partus M. D. LXXXIX.

IACOBVS DE PARADISO, quem, quia alij eundem esse arbitrantur cum IACOBO de CLVSA, ea propter Lectori eò recurrendum erit.

IACOBVS VOLRADI, professus Cartusie Erphordianæ, scripsit vitam IACOBI de Clusa: quo cum familiariter admōdum in celeberrima loci istius Cartusia vixit, vtpotè discipulus cum magistro: quæ etiamnum istic M. S. adferuatur.

Vixit Erphordie in Thuringia, an. M. CCCC. LXXXII.

IOANNES BATMANSONIVS, Cartusie Londinensis doctissimus, simul ac pientissimus Moderator, floruit illic paulò ante horrendum illic schisma Henrici VIII. Scripsit autem in

Præfuit Cartusie Londinensi, an. M. D. XXX. obiit ibidem anno M. D. XXXI. Nemb. 16.

1. *Canticum Canticorum Salomonis.*
2. *In Prouerbia eiusdem.*
3. *De vnica Magdalena, Librum I.*
4. *De Christo duodenni.*
5. *In Euangelium illud, Missus est.*
6. *Institutiones Nouitiorum.*
7. *De contemptu Mundi.*
8. *Aduersus Desiderium Erasmus.*
9. *Contra Martinum Lutherum.*

Quæ omnia an typis sint impressa, an verò calamo duntaxat exarata, me latet. De obitu verò illius fidem Possuino habeo, dicente illum hinc emigrasse Anno M. D.

M. D. XXXI. Cui in officio successit insignis ille Angliæ Martyr, IOANNES HORTONIVS, de quo alias.

*Viuebat An.
M. DC.*

IOANNES BILLIUS, Gallus, Jacobi doctissimi Abbatis S. Michaelis frater Germanus, à Carolo Borbonio Illustriss. Cardinali procuratus, vt primus Cartusix in Normannia, abs se exadificatæ, præfset, Gallicè edidit translatus è Latino, *Tractatum Sectarum, atque hæresum nostris temporibus*; vna cū confutatione earū, quas hoc tempore hæretici ab inferis reuocarunt. *Exhortationē item ad opera misericordiae.* Verit etiam in Gallicam linguam *B. Barlaami historiam integram.* Enchiridion militiæ Christianæ Ioannis Lanspergij. Item librum Dionysij Cartusiani, *de perfectione Charitatis.* Nec non & S. Ioannis Chrysostomi, *neminem laedi nisi à seipso.* Similiter eiusdem *de Regis & Monachi comparatione.* Quibus accessere etiam pia aliquot Ludouici Blossij opuscula, Parisijs apud Nicolaum Cheineau Gallicè edita. Viuebat nostra ætate.

*Obijt in Ma-
iori Cartusia
an. M. CCC.
LX.*

IOANNES BIRELLIUS siue BIRELLIVS XXII. Ordinis GENERALIS variis spiritu Dei ignitas ad diuersos Reges ac Principes scripsit Epistolas admonitorias, quibus eos sui admonebat officij. Vnde nonnulli eorum ad meliorem quoque sese fru-

frugem recepere. Fuit enim vir potens in opere & sermone, qui nec personam cuiusquam accipiebat. Habuit etiam suffragia aliquot ad Pōtificatum. De cuius virtutibus, ac rebus præclare gestis videat Lector a Dorlandum, & quæ ibidem in

IOANNES BRUNSVICH, Prior Cartusix Argentoratensis, scripsit de *preparatione* ad sacrificium Missæ deuotè peragendum. Item *meditationes piensissimas* pro Missæ ac Canonis intellectu: quæ adferuantur in Bibliotheca nostra Coloniensi; verum auctor qua ætate vixerit, haud quaquam licuit eruere.

IOANNES de CASTORE, vel *Castro*, professor Maioris Cartusix, scripsit *declarationes* Statutorum Ordinis Cartus. & alia nonnulla in 8. Quæ vt non vidi, sic nec de auctoritatis ætate quidquam certi habeo.

IOANNES à DEO, Venetus, Venetæque Cartusix ex professo Monachus ac PRIOR, scripsit de immensa Dei charitate.

De hu-

a Libr. 4.
b NOTIS nostris diximus, nec non & c
Chro. Cartus.
cap. 22.
b Pag. 82.
c Lib. 2. vj.
ta Cartus.
tract. 3. ca. 6.
pag. 532.

Vixit in Cartus.
Venetæ,
anno Dom.
1480.

De humilitate interiori, & vera patientia
 De præparatione ægrotorum, & dispositione morientiu. Item Coronam Senum.
 Nec non & super aureo isto Chilonis dicto, γινώδι σεαυτοῦ, id est, *Nosce teipsum*, libros tres. Quorum *primus* agit de statu spiritualium hominum, qui mentali habitu vitam peragunt actiuam; aut qui ad contemplatiuam deducuntur: *Secundus*, sanctorum quorundam virorum ostendit sententias, auctoritates, & dicta; videlicet in iustificationem & renouationem eorum, qui speciali electione ad diuinæ contemplationis arcem eliguntur. *Tertius* denique liber, signa indiciaque renouationis electorum, & contemplatiuorum, tradit. Cæterum præfata hæc auctoris scripta simul in vno opere olim prodierunt Heidelbergæ anno 1489. in quarto: nec non & Venetijs, ex officina Nicolai Ienson, Galli, anno 1480. approbata à Matthæo Girardo, Patriarcha Venetiarum: dedicata verò pro maiori parte fratribus Cartusie Patauinæ: quorum eximiam pietatem auctor magnoperè extollit; licet opus ipsum admodum incorrecè sit editum. Addit verò Trithemius, eum etiam *varios conscripsisse Sermones*, nec non & *librum vnum Epistolarum*, aliaque nonnulla; quod & confirmat Sutor, dicens eum fuisse

Lib. 2. vitæ Cartus.
 tract. 3. ca. 7.
 pag. 376.

virum

virum tam diuinarum literarum studijs, quam ingenij acumine præstantem, claruisseque Venetijs sub Sixto Papa IV. anno Domini octogesimo supra millesimum, quadringentesimum.

IOANNES DIVITIS, vir vti eximia *Vixit Gandæ* vitæ sanctimonia, sic & præstanti excel- *dauit.* lens doctrina: qui veluti splendidū quoddam sydus fratribus suis Cartusie Gandensis præluxit, scripsitque

1. De indulgentijs anni Iubilei.
2. De esu carniū pro omnibus religiosis.
3. De participatione Missarum.
4. De Confessione Sacramentali, per quatuor questionēs discussa.
5. Dialogum mellifluum tentatum inter & consolatorem.
6. Sermones Capitulares.
7. De Virginitate, lingua vulgari.
8. De proprietate in Religione vitanda.
9. Quo pacto secularibus non semper conducant libri sacra Scriptura, materno idiomate translata.
10. Librum diuersarum adhortationum, in modum Epistolarum.
11. Conciones aliquot, cum alijs nonnullis. Quæ quidem omnia ex M. S. C. habui: nam de auctoris vita & obitu, ne gr̃y quidem apud Bostium Trithemium, Sutorem, Possëuinum, &c.

L

IOAN-